

נחל זהר

פירושים וחידושים בספר הזהר הקדוש

על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - חוקת קפד.

רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתך משלג כי כל ביתך לבש שנים. בא וראה, בנסת ישראל יונקת משני צדדים, פעת ברחמים, פעת בדין. כשרוצה לינק ברחמים, נמצא מקום להתנישב בו. כשרוצה לינק בדין, מקום נמצא להתנישב בו ולשרות עליו, שפך הוא בכל מקום - לא שורה דבר שלמעלה עד שנמצא מקום לשרות עליו. ועל כך בנסת ישראל לא תירא לביתך משלג, מה הפעם? משום שכל ביתך לבש שנים, לא שורה זה אלא בזה, לכן באדם ואדם בלבד, והרי פרשנה. (כא ראה, כתוב)

ויאמר ה' אל משה אל תירא אתו (אותו). שני אותו הם שלמים בתורה בשני וי"ם, אחד זה, ואחד - (דברים כב) עד דרש אחיך אתו (אותו). מה הפעם? משום שהם אות ממש. עד דרש אחיך (אחיך ממש) אתו (אותו). שצריך לפרש את אותו האות של אותה אבדה.

גם כך אותו הזה, זה עוג שנדבק באברהם, ומאנשי ביתו היה, וכשנמול אברהם מה כתוב? (בראשית יז) וכל אנשי ביתו וגו'. זה עוג שנמול עמו וקבל את הקדוש הזה. פיון שראה עוג שישראל מתקרבם אליו, אמר: הרי ודאי אני הקדמתי זכות שעומדת להם, וזה שם למולו. באותה שעה פחד משה, איך יכול לעקר רשם שרשם אברהם? אמר, בודאי הימין שלי מת, שהרי הימין צריך לזה. אם נאמר הרי אלעזר - ימין חלכנה הוא ולא ימיני. והאות הזה לימין הוא, שאברהם הוא לימין.

מיד אמר הקדוש ברוך הוא, אל תירא אתו. אל תירא את אותו האות שלו, ואפילו לימין לא צריך. כי בידך נתתי. שמאלך תעקר אותו מהעולם, שהרי הוא פנים הרשם שלו, ומי שפוגם אותו זו ראוי להעקר מהעולם, כל שבן שמאל שלך, שהיא ידך, יעקר אותו מהעולם, בגלל זה נעקר מהעולם. ואפילו שהוא תקוף מבני הגבורים ורצה להשמיד את ישראל, נפל בידי משה והשמיד.

בגלל זה הפל השמידו ישראל, בניו וכל עמו וכל אשר לו, כמו שכתוב ויבן אותו ואת בניו ואת כל עמו, וכתוב (דברים כ) ונבן אותו ואת בנו. בנו כתוב, חסר יו"ד, וקראים בניו, והרי פרשוהו החברים.

אשריהם ישראל שמושה הנביא היה ביניהם, שבגללו עשה להם הקדוש ברוך הוא כל האותו הללו ופרשנות. ותקדוש ברוך הוא לא גזר בריתו עם שאר העמים להתקשר בו, אלא עם ישראל, שהם בני אברהם, שכתוב בו (בראשית יז) ויבן ורעה אחריך לדרתם לברית עולם. וכתוב (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך וגו', לא ימושו מפיו וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ברוך וי לעולם אמן ואמן

רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתך משלג כי כל ביתך לבוש שנים. תא חזי, בנסת ישראל ינקא מתרי סטרי, השתא ברחמי, השתא בדינא. בד בעיא לינקא ברחמי, אשתכח אתר לאתישכח ביה. בד בעי לינקא בדינא, אתר אשתכח לאתישכח ביה, ולמשרי עלוהי, דחכי הוא בכל אתר, לא שארי מלה דלעילא, עד דאשתכח אתר למשרי עלוי. ועל דא, בנסת ישראל לא תירא לביתך משלג, מאי טעמא, בגין דכל ביתך לבוש שנים. לא שריא האי, אלא בהאי חנור בסומק, וסומק בחנור. והא אוקמוה.

ויאמר וי אל משה אל תירא אתו, תרין אותו אינן שלימין באורייתא בתרין וי"ו, חד דא, וחד, (דברים כב) עד דרש אחיך אתו. מאי טעמא. בגין דאינן אות ממש. עד דרש אחיך (אחיך ממש) אותו, דבעי לפרשא ההוא אות, דההוא אבידת.

איה חבא דין אותו, דא עוג, דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתה היה, וכד אתגזר אברהם מה בתיב, וכל אנשי ביתו וגו'. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את קדישא, פיון דהקמא עוג דישאל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנא אקדימנא זכותא דקאים לוי, ודא שוי לקבליה. ביה שעתא דחיל משה, היה יכול לאעקרא רשימא דרשם אברהם. אמר, ודאי הא ימינא דילי מית, דהא ימינא בעיא להאי. אי ימינא הא אלעזר, ימינא דסיחרא הוא, ולא דילי. והאי את לימינא הוא, דאברהם לימינא הוא.

מיד אמר קדישא בריך הוא, אל תירא אתו, לא תדחל לזהה את דיליה, ואפילו לימינא לא אצטריך. כי בידך נתתי. שמאלך דילך יעקר ליה מעלמא, דהא הוא פנים רשימא דיליה, ומאן דפגים להאי את, אתחזי לאתעקרא מעלמא, כל שבן שמאלך דילך, דאיהו ידך, יעקר ליה מעלמא, בגין כך (דף קפ"ד ע"ב) אתעקרא מעלמא, ואפילו דאיהו תקיפא מבני גברייא, ובעא לשיצא להו לישראל, נפל בידיה דמשה ואשתצי.

בגין כך בלא שציאו ישראל בניו וכל עמיה, וכל דיליה. כמה דכתיב, ויבן אותו ואת בניו ואת כל עמו וכתוב, (דברים כ) ונבן אותו ואת בנו. בנו כתיב חסר יו"ד, וקרינן בניו, והא אוקמוה חברייא.

וכאין אינן ישראל, דמשה נביא היה ביניהם, ובגניניה עביר לוי קדישא בריך הוא כל חני אתו, ואוקמוה. וקדישא בריך הוא לא גזר קיימיה עם שאר עמין לאתקשרא ביה, אלא עם ישראל, דאינן בניו דאברהם, דכתיב בו (בראשית יז) ויבן ורעה אחריך לדרתם לברית עולם. וכתוב (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר וי רוחי אשר עליך וגו'. לא ימושו מפיו וגו'.

ברוך וי לעולם אמן ואמן

תורה ח

תקעו בחדש שופר בכסא ליום הגג, כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב (תהלים פ"א):

א אה-עלפי שתוכחה הוא דבר גדול, וממל על כל אחד מישראל להוכיח את חברו, בשואה בו שאינו מתנהג בשורה, כמו שכתוב (ויקרא יט): הוכח תוכיח את עמיתך, אה-עלפי-כן לא כל אדם ראוי להוכיח. כמו שאמר רבי עקיבא (ערכין טז): תמה אני, אם יש בדור הזה מי שיכול להוכיח. ואם רבי עקיבא אמר זאת בדורו, כל-שכן בדור הזה של עכשו. כי בשחמוכים אינו ראוי להוכיח, אזי לא די שאינו מועיל בתוכחתו, אף גם הוא מבאיש ריח של הנשמות השומעים תוכחתו. כי עלידי תוכחתו הוא מעורר הריח רע של המעשים רעים ומדות רעות של האנשים שהוא מוכיחם. כמו בשמנה איזה דבר שיש לו ריח שאינו טוב, כל זמן שאין מזיזין אותו הדבר, אין מרגישין הריח רע, אבל בשמתחילין להזיז אותו הדבר, אזי מעוררין הריח רע, כמו-כן עלידי תוכחה של מי שאינו ראוי להוכיח, עלידיהן מזיזין ומעוררין הריח רע של המעשים רעים ומדות רעות של האנשים שמוכיחם, ועל-כן הוא מבאיש ריחם, ועלידי זה הוא מחליש את הנשמות שלהם, ועלידיהן נפסק השפע מכל העולמות התלויים באלו הנשמות. כי עקר יניקת הנשמה הוא מהריח. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות מג:): מניין שמרכיבין על הריח, שנאמר: כל הנשמה תחלל יח. איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף, הוי אומר: זה הריח. ועל-כן עלידי זה המוכיח, שהוא מבאיש ריחם, עלידיהן נחלשת הנשמה, שניקתה מהריח פנ"ל, ומפילא נפסק השפע מכל העולמות התלויים בהם. אבל בשחמוכים ראוי להוכיח, אזי אדרבא, הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות עלידי תוכחתו. כי התוכחה צריכה להיות בבחינת התוכחה של משה, שהוכיח את ישראל על מעשה העגל, שעלידי תוכחתו נתן בהם ריח טוב, בבחינת (שח"ש א): נרדי נתן ריחו, הנאמר על מעשה העגל. עזב לא נאמר, אלא נתן, כמו שפרש רש"י שם וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בגמרא (שבת פח:). כי עלידי תוכחה של משה על מעשה העגל הוסיף ונתן בהם ריח טוב, שהוא בחינת מזונא דנשמתא. כי עקר יניקת הנשמה היא מהריח פנ"ל, כי עלידי קול המוכיח שהוא ראוי, עלידיהן הוא נותן ריח טוב בהנשמות, שהוא בחינת מזונא דנשמתא פנ"ל: כי יש מזונא דנשמתא ומזונא דגופא, ועלידי מזונא דגופא נחלש מזונא דנשמתא, כי עלידי מזונא דגופא, דחינו עלידי אכילה ושתיה, עלידיהן מגדילין את בחינת עקב דסמרא-אחרא, בבחינת (תהלים מא): אוכל לחמי הגדיל עלי עקב. כי עלידי האכילה נתחזקין העקבים והרגלין, בבחינת (שבת קנב): דק בכפי ותשפח בגגרי. ואז בשנתגדל, חס ושלום, עקב דסמרא-אחרא, עלידיהן נחלש, חס ושלום, בחינת עקב דקדשה שהוא בחינת (משלי כב): עקב ענוה יראת ה', שהיא בחינת

ריח, בבחינת (ישעיה יא): והריחו ביראת ה', שהוא מזונא דנשמתא. והתקנן לזה הוא עלידי בחינת קול, כי בחינת קול הוא משקה את הגוף, ששם גדלים כל הריחות והיראות, בבחינת (בראשית ב): ונהר יצא מעדן להשקות את הגוף. נהר היוצא מעדן וכו' – זה בחינת קול, בבחינת (תהלים צג): נשאו נהרות קולם; וזה בחינת (בראשית ג): את קולך שמעתי בגן ואירא. כי זה הקול משקה את הגוף, שעלידיהן גדלים שם כל הריחות, שהם בחינת יראה פנ"ל, שזהו בחינת מזונא דנשמתא פנ"ל. כי עלידי זה הקול נכנע בחינת עקב דסמרא-אחרא, כי זה הקול הוא בחינת (שם כו): חקל קול יעקב. ועל-כן זכה יעקב לבחינת הריח, בבחינת (שם): ראה ריח בני בריח שדה, הנאמר ביעקב, והוא מכניע עקב דסמרא-אחרא, בבחינת (שם כח): וירד אוחתו בעקב עשו. וזה הקול הוא בחינת קול המוכיח הראוי, בבחינת (ישעיה נח): הרם בשופר קולך והגד לעמי פשעם וכו'. כי המוכיח שרוצה להוכיח את ישראל ולהגיד להם פשעם וחטאתם, הוא צריך לזה הקול, כדי שלא יבאיש ריחם עלידי שמעורר עוונותיהם פנ"ל. על-כן צריך לזה הקול, כי עלידי זה הקול הוא מוסיף ונותן בהם ריח טוב, כי עלידי זה הקול גדלים כל הריחות, כי זה הקול משקה את הגוף וכו' פנ"ל. וזהו: הרם בשופר קולך – בשפר דיקא, כי זה הקול המשקה את הגוף, שהוא בחינת: ונהר יצא מעדן, הוא בחינת קול הגגון של השיר שיתער לעתיד, בשיחידש את עולמו, שהוא בחינת שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, וזהו בשפר – ראשי-תבות: פשוט, כפול, שלוש, רבוע – שהוא בחינת השיר שלעתידי, שהוא בחינת הקול המשקה את הגוף, שעלידי זה הקול דיקא הוא יכול להוכיח. וזהו: הרם בשפר קולך – בשפר דיקא, פנ"ל. וזהו בחינת: מושכין עליו חוט של חסד, הנאמר במוכיח הראוי, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תמיד כח): המוכיח את חברו לשם שמים, מושכין עליו חוט של חסד, שנאמר: מוכיח אדם אחרי חן ימצא, כי חוט של חסד זה בחינת שנקלע ונשזר ונעשה חוט מהנימין, שעל אלו הנימין (שקורין סטרינים) יתנגן הגגון והשיר הזה של לעתיד, שהם ע"ב נימין בנגד שם י" ו"ק יק"ו יק"ו, שהוא בחינת שיר פשוט כפול וכו', כמובא בתקונים (תי' כ"א), שהוא עולה בלו ע"ב. ועל אלו הנימין יתנגן השיר הזה שלעתידי בשיחידש את עולמו, בבחינת (תהלים פט): עולם חסד יבנה, שאז יתער שיר פשוט וכו'. וזהו בחינת חוט של חסד פנ"ל, הנאמר במוכיח הראוי, הינו בחינת החוט הנעשה מהנימין פנ"ל, שעליהם יתנגן השיר הזה בשיחידש חדוש העולם, בחינת: עולם חסד יבנה, פנ"ל. וזהו: מושכין עליו חוט של חסד – זה בחינת ההמשכה, שמושכין ופושטין את הנימין, כדי לנגן עליהם שיר פנ"ל. נמצא שעלידי קול המוכיח הראוי, הוא נותן ריח טוב בהנשמות פנ"ל:

ב אף לבוא לזה, לבחינת קול הנ"ל, הוא עלידי תפלה. כי עקר התפלה היא רחמים ותחנונים (כמבואר בפ"ב דאבות), ועקר הרחמים תלוי בדעת, כמו שכתוב (ישעיה יא): לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה'

כמים לים מכסים. כי לעתיד יגדל הדעת, ואז לא יהיה שום חוק ואכזריות, כי יתפשט הרחמנות עלידי הדעת, כי עקר הרחמים תלוי בדעת. ולפעמים, כשהסטרא-אחרא יונקת מן הרחמנות, אזי הם ממשיכין לעצמן הרחמנות, ואזי נתמעט הרחמנות אצלנו. ואפילו מעט הרחמנות שנשאר הוא בבחינת אכזריות, כי עלידי שהם יונקים מן הרחמנות, נתקלקל הרחמנות ונעשה אכזריות, כי רחמי רשעים אכזרי (משלי יב). ועליכן גם מעט הרחמנות הנשאר אצלנו הוא בבחינת אכזריות, כי נתקלקל עלידי שהם יונקים מן הרחמנות, הם ושלום, כנ"ל. וזה בחינת (איכה ד): גם תנים חלצו שד – זה בחינת רחמנות דסטרא-אחרא, בחינת: כשד משד"י (ישעיה יג), כי שד"י הוא בחינת רחמנות דקדושה, בבחינת (בראשית מג): וא-ל שד"י יתן לכם רחמים, שהוא בחינת תפלה, שהוא שד"י המערכות. ועלידי שד משד"י, בחינת הרחמנות דסטרא-אחרא, בחינת: גם תנים חלצו שד – עלידיזה: בת עמי לאכזר, כי עלידיזה שהם יונקים מן הרחמנות, עלידיזה גם מעט הרחמנות הנשאר אצלנו נפגם ונעשה אכזריות כנ"ל. ועלידיזה שנתקלקל הרחמנות ונעשה אכזריות, נפגם הדעת, בבחינת: כל הבועים, חכמתו מסתלקת ממנו (פסחים סו); ואזי נקטן הדעת ונעשה בבחינת מחין דקטנות, ואזי הם יונקים, הם ושלום, מפגם הדעת, בבחינת (בראשית ג): והנחש היה ערום. הינו דעת דסטרא-אחרא, שיונק עלידי נפילת הדעת דקדושה, שנפגם עלידי אכזריות וכעס כנ"ל. ומזה בא, הם ושלום, תאות נאוף, כי המוח הוא מחצה פרוסה בפני תאוה זו, כי אין אדם עובר עברה אלא אם-כן נכנס בו רוח-שטות (סוטה ג); אבל כשהמוח והדעת שלם, הוא מגן בפני התאוה הזאת. כי יש שלשה מחין, וכל אחד ואחד הוא בחינת מחצה פרוסה בפני זאת התאוה; ומאלו השלשה מחין נמשך שלשה מיני רחמנות, כי יש שלשה מיני רחמנות, בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק (בראשית כא): אם תשקר לי ולגני ולנכדי – עד כאן רחמי האב על הבן (כ"ר וירא פ' נ"ד והובא בפירש"י שם), שהם בחינת שלשה מיני רחמנות, והם נמשכין משלשה מחין, כי מוח הבן – ממוח האב (תקון י"ח). וזה בחינת שלש תפלות ביום, כי כל תפלה ותפלה הוא בחינת מוח מיוחד מאלו השלשה מחין, שהם בחינת שלשה מיני רחמנות התלויות במוח, כי עקר התפלה היא רחמים ותחנונים כנ"ל. ועליכן כשהדעת נפגם, הם ושלום, כנ"ל, מזה בא, הם ושלום, תאות נאוף כנ"ל. ואזי כשנפגם הרחמנות והדעת, אזי אי אפשר להתפלל בבחינת רחמים ותחנונים, ואז התפלה בבחינת דין, ובשהתפלה בבחינת דין, אז הסטרא-אחרא בולעת את התפלה, הם ושלום, כי עקר יניקת הסטרא-אחרא היא מבחינת דינים, שהם מחין דקטנות, בחינת אלקים, פירוע, ועליכן הם נאחזין, הם ושלום, בתפלה זו שהיא בחינת דין, ובולעין אותה, הם ושלום:

ג ואז כשהתפלה בבחינת דין, אז צריכין בעל פה גדול, שיוכל להתפלל תפלה בבחינת דין. כמו פינחס בעת שקנא על מעשה זמרי, כמו שכתוב (תהלים קו): ויעמד פנחס ויפלה;

וידרשו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין מד): שעשה פלילות עם קונו; הינו תפלה בבחינת דין, כי קנא על מעשה זמרי, שהוא בחינת (איוב לא): כי היא זמה והוא עון פלילים; הינו שהוא עון שצריכין לזה תפלה בבחינת דין, שהוא בחינת פלילים, בחינת: ויעמד פנחס ויפלה. כי כשיש פגם תאות נאוף, הם ושלום, שאז התפלה בבחינת דין, והסטרא-אחרא בולעת אותה, הם ושלום, אז צריכין בעל פה גדול, שיתפלל תפלה בבחינת דין, כמו בעת שהיה מעשה זמרי, שהצדק פינחס להתפלל תפלה בבחינת דין. כי כשהפועל-כח מתפלל תפלה בבחינת דין, ואזי הסטרא-אחרא רוצה לבלע אותה, כי היא בולעת תמיד התפלות שהם בבחינת דין כנ"ל. ואזי כשהיא רוצה לבלע זאת התפלה של הפועל-כח שהיא בבחינת דין, אזי זאת התפלה היא עומדת בבית הבליעה שלו, בבחינת (שם מא): בצוארו ילין עז; הינו התפלה של הפועל-כח כנ"ל, שהוא בחינת מטה עז, היא עומדת לו בצוארו, בבית הבליעה שלו, ואזי הוא מברך לתן הקאות, הינו שהסטרא-אחרא מברך להקיא ולהוציא כל הקדשות של הדעת והרחמנות והתפלות שבלע, בבחינת (שם כ): חיל בלע ויקאנו. ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה שבלע, אף גם הוא מברך להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, בבחינת: מבטנו יורישנו אל; הינו שמוציא ומקיא עצמות חיותו ממש. וזהו בחינת גרים שמתגוררין, שהם היו תחלה מעצמות הסטרא-אחרא ממש, ועכשו חוזרין אל הקדושה. כי הסטרא-אחרא מברך להקיא ולהוציא עצם חיותו ממש, שזהו בחינת גרים כנ"ל. וזהו בחינת (תהלים קי): מטה עזך ישלח ה' מוציין רדה בקרב איביך. בקרב דיקא, בחינת: מבטנו יורישנו אל, כי מטה עז, הינו התפלה של הפועל-כח כנ"ל, היא יורדת בקרבנו ממש, כי עלידה הוא מוציא ומקיא עצמות חיותו ממש, מקרבנו ומבטנו, בחינת: מבטנו יורישנו אל, כנ"ל. וזה בחינת (שם עד): אתה פוררת בעוד ים, שפרת ראשי תנינים על המים; כי עלידי מטה עז כנ"ל, הוא משר ראשי תנינים על המים. הינו הסטרא-אחרא והנחש, שהיתה יונקת מן הרחמנות והדעת, שהיא בחינת: כמים לים מכסים, בחינת: והנחש היה ערום, כנ"ל. ועלידי מטה עז כנ"ל, הינו התפלה של הפועל-כח, בחינת פינחס, עלידיזה הוא מוציא קדשת הדעת והתפלות שבלע, ומשר ראשי תנינים על המים כנ"ל. כי התפלה של הפועל-כח, שהיא בבחינת דין, בחינת: ויעמד פינחס ויפלה – היא עומדת בבית הבליעה של הנחש, ועלידי זה הוא מברך להקיא ולהוציא הכל כנ"ל. וזהו צרוף ויפלה – ראשיתבות: והשלך לפני פרעה יהי לתנין (שמות ז). כי צריכין להשלך מטה עז, שהיא בחינת התפלה כנ"ל, לתנין, בבחינת: והשלך לפני פרעה יהי לתנין. שמשליכין בכנה המטה עז לפני הסטרא-אחרא, כדי שיהיה לתנין, הינו כדי שילבלע התנין את התפלה הזאת. כי עלידיזה מוציאין ממנו כל הקדשות שבלע, כי היא עומדת בבית הבליעה שלו כנ"ל:

וזה בחינת: וישמע ויתרו – מה שמועה שמע וקא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק (ובחים קטז). כי עמלק טמא את ישראל בפגם תאות נאוף, כמו שכתוב (דברים כה): אשר קרד בדרד,

בְּחִינַת מְקַרְהֵלִילָהּ, חֵם וְשָׁלוֹם, שָׁבָא עַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲמָלָק. כִּי עֲמָלָק יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַדַּעַת, בְּבְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כֹּד): רֹאשִׁית גִּזְוִים עֲמָלָק, שֶׁזֶה בְּחִינַת: וְהִנָּחַשׁ הָיָה עָרוֹם כַּנָּל, שְׁעַל־יְדֵיזָה בָּא, חֵם וְשָׁלוֹם, טְמֵאֵת הַתַּאֲוָה הַזֹּאת כַּנָּל, וְזֶה בְּחִינַת מִלְחָמַת עֲמָלָק. וְהַתְּקוּן לָזֶה הוּא בְּחִינַת קְרִיעַת יִסְדּוֹף, בְּחִינַת: אֵתָה פּוֹרְרֶת בְּעוֹד יָם, שֶׁפָּרַת רֹאשִׁי תִּנְיָנִים עַל הַמַּיִם. הֵינּוּ בְּחִינַת מִטָּה עַז הַנָּל, שְׁעַל־יְדֵיזָה מוֹצִיאִין מִמֶּנּוּ מִימֵי הַדַּעַת, שֶׁבָּלַע מִן הַקִּדְשָׁה כַּנָּל. וְעַל־יְדֵיזָה: וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ, הֵינּוּ בְּחִינַת גָּרִים, כִּי עַל־יְדֵי מִטָּה עַז הַנָּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת קְרִיעַת יִסְדּוֹף, בְּחִינַת אֵתָה פּוֹרְרֶת בְּעוֹד יָם וְכו', שֶׁהוּא מִתְּקֵן וּמַכְנִיעַ מִלְחָמַת עֲמָלָק כַּנָּל, עַל־יְדֵיזָה נִעְשִׂין גָּרִים, בְּחִינַת וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ. כִּי מוֹצִיאִין מִמֶּנּוּ גַם עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת גָּרִים כַּנָּל:

ד וְזֶה בְּחִינַת רַעְמִים. כִּי עַל־יְדֵי גָרִים שֶׁנִּעְשִׂין עַל־יְדֵי מִטָּה עַז הַנָּל, עַל־יְדֵי שְׁהַסְטָרָא־אַחֲרָא מִבְּרַחַת לַחֲזִיר כֹּל הַקִּדְשָׁה שֶׁבָּלַעַה, עִם עֲצָמוֹת חַיּוֹתָהּ כַּנָּל, עַל־יְדֵיזָה נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדַּל כְּבוֹדוֹ וְיִתְבָּרַךְ בְּבְּחִינַת (תַּחֲלִים צו): הָבֹו לַח' מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים, הָבֹו לַח' כְּבוֹד וְעַז. וְזֶה בְּחִינַת רַעְמִים, בְּבְּחִינַת (שֵׁם כַּט): אֵל הַכְּבוֹד הָרָעִים, ה' עַל מַיִם רַבִּים. מַיִם רַבִּים, זֶה בְּחִינַת מִימֵי הַדַּעַת, בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה יא): כִּי מִלֵּאָה הָאָרֶץ דָּעָה אֵת ה' בְּמַיִם לַיִם מִכְסִּים, הֵינּוּ בְּחִינַת מִימֵי הַדַּעַת, שִׁוְצָאִין מִן הַסְטָרָא־אַחֲרָא וְחֻזְרִין אֵל הַקִּדְשָׁה, שְׁעַל־יְדֵיזָה נִעְשִׂין גָּרִים, וְנִתְגַּדַּל כְּבוֹדוֹ וְיִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת רַעְמִים, בְּחִינַת: אֵל הַכְּבוֹד הָרָעִים. כִּי הָרַעַשׁ וְהַפָּרֶסוֹם שֶׁנִּתְפָּרֶסֶם כְּבוֹדוֹ וְיִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי הַגָּרִים, זֶה בְּחִינַת רַעְמִים, שֶׁהֵם קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל. כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה (בְּרֻכּוֹת נט): מַאי רַעְמִים עֲנִי דְשִׁפְכִי מֵיָא לְהַדְדִי. עֲנִי דְשִׁפְכִי מֵיָא, זֶה בְּחִינַת הַסְטָרָא־אַחֲרָא, שֶׁהִיא בְּחִינַת (אִיכָה ג): סִכַּת כְּעָנָן לֹךְ מֵעֵבֶר תִּפְּלָה. הֵינּוּ הַקְּלָפוֹת הַמְעַפְכִּים אֵת הַתִּפְּלָה – בְּשִׁחוּזִּים וְשׁוֹפְכִים מִימֵי הַדַּעַת שֶׁבָּלְעוּ, זֶה בְּחִינַת: עֲנִי דְשִׁפְכִי מֵיָא, וְאֵז נִתְגַּלָּה כְּבוֹדוֹ וְיִתְבָּרַךְ, בְּבְּחִינַת: וְכָבוֹד ה' נִרְאָה בְּעָנָן (שְׁמוֹת טז), וְזֶהוּ בְּחִינַת רַעְמִים כַּנָּל. וְעַל־פֶּן צָרוֹף גָּרִים הוּא רֹאשִׁית־תְּבוֹת: רַעַם גְּבוּרָתוֹ מִי יִתְבּוֹנֵן (אִיּוֹב כו), כִּי גָרִים הֵם בְּבְּחִינַת רַעְמִים כַּנָּל:

ה וְעַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד, עַל־יְדֵיזָה בָּא הַתְּפַשְׁטוֹת הַנִּבְּוָאָה. כִּי הַנִּבְּוָאָה בָּאָה מִבְּחִינַת שְׂרָשֵׁי נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂבָעִים נִפְשׁ, בְּבְּחִינַת (דְּבָרִים ו): בְּשִׁבְעִים נִפְשׁ יִרְדּוּ אֲבוֹתֶיךָ – רֹאשִׁית־תְּבוֹת נִבְיָא. וְשְׂרָשׁ הַנִּפְשׁוֹת הוּא בְּחִינַת כְּבוֹד, בְּבְּחִינַת (בְּרֹאשִׁית מט): בְּסֹדֶם אֵל תִּבָּא נִפְשׁוֹ, וּבִמְקַלָּם אֵל תִּחַד כְּבֹדִי. וְעַל־פֶּן עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂרָשׁ הַנִּפְשׁוֹת, עַל־יְדֵיזָה בָּא הַתְּפַשְׁטוֹת הַנִּבְּוָאָה. וְזֶה בְּחִינַת (שְׁבַת צב): אֵין הַנִּבְּוָאָה שׁוֹרָה אֵלָּא עַל חֶכֶם, גְּבוּר וְעִשְׂרִי; כִּי כָל בְּחִינּוֹת אֵלוֹ הֵם בְּבְּחִינַת כְּבוֹד, שְׁמִשְׁם נִמְשָׁךְ הַנִּבְּוָאָה. חֶכֶם – בְּבְּחִינַת (מִשְׁלִי ג): כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחִלוּ. גְּבוּר – בְּבְּחִינַת (תַּחֲלִים כד): מִי זֶה מִלֵּךְ הַכְּבוֹד, ה' עֲזוֹן וְגִבּוֹר. עִשְׂרִי – בְּבְּחִינַת (בְּרֹאשִׁית לא): וּמֵאֲשֶׁר לְאֲבִינוּ עֲשֵׂה אֵת כָּל הַכְּבֹד הַזֶּה. וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֻכּוֹת ג): אִזִּי לִי שֶׁהַחֲרַבְתִּי אֵת בֵּיתִי, וְשִׁרְפֹתִי אֵת הַיִּכְלִי, וְהִגְלִיתִי אֵת בְּנֵי לְבִין אֲמוֹת הָעוֹלָם. הַחֲרַבְתִּי אֵת בֵּיתִי – זֶה בְּחִינַת פָּגַם הַתִּפְּלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב

(יִשְׁעִיָּה נז): כִּי בֵּיתִי בֵּית תִּפְּלָה. וְשִׁרְפֹתִי אֵת הַיִּכְלִי – זֶה בְּחִינַת פָּגַם הַכְּבוֹד, בְּחִינַת (תַּחֲלִים כט): וּבְהִיכָלוֹ פָּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד. וְהִגְלִיתִי אֵת בְּנֵי – זֶה בְּחִינַת כְּבוֹד הַנִּבְּוָאָה שֶׁבָּאָה מִנִּפְשׁוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת: בְּשִׁבְעִים נִפְשׁ יִרְדּוּ אֲבוֹתֶיךָ מִצְרִימָה. כִּי גִלּוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת כְּבוֹד הַנִּבְּוָאָה, שֶׁבָּאָה מִנִּפְשׁוֹתָם כַּנָּל:

ו וְזֶה בְּחִינַת רְפוּאָה, כִּי כָל בְּחִינּוֹת הַנָּל הֵם בְּחִינַת רְפוּאָה. כִּי הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד הַנָּל זֶה בְּחִינַת זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ, בְּבְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה ס): וְכָבוֹד ה' עֲלֶיךָ זֶרַח; וְעַל־יְדֵי זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ בָּא רְפוּאָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה (כ"ב טז): אֲדִלִּי יוֹמָא אֲדִלִּי קִצְרִי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִלָּאכִי ג): וְזֶרַחָה לָכֶם יִרְאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא. כִּי רוּחַ־נִבְּוָאָה שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד, זֶה בְּחִינַת הַרְפוּאָה הַבָּאָה עַל־יְדֵי זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ, בְּבְּחִינַת (מִשְׁלִי יח): רוּחַ אִישׁ יִכְלֹכֵל מִחֲלָהוּ. וְעַקֵּר הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד הוּא עַל־יְדֵי הַתִּפְּלָה הַנָּל, שְׁעַל־יְדֵיזָה הָעֲנָנִים, שֶׁהֵם הַסְטָרָא־אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת, כָּלִים וְהוֹלָכִים, וְאֵז נִעְשִׂין גָּרִים, וְנִתְגַּלָּה הַכְּבוֹד כַּנָּל. וְזֶה בְּחִינַת סְלִיחַת הָעוֹוֹן, שֶׁבָּא עַל־יְדֵי רַבּוֹי הַתִּפְּלוֹת, שְׁעַל־יְדֵי זֶה הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרַחַת, שְׁעַל־יְדֵיזָה בָּא רְפוּאָה. כִּי הָעוֹוֹן הוּא בְּחִינַת עָנָן, שְׁמִחְשִׁיד אֹר הַשֶּׁמֶשׁ. כִּי טָבַע הָעוֹוֹנוֹת הֵם בְּחִינַת חֲשָׁךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה כט): וְהָיָה בְּמִחְשָׁךְ מַעֲשִׂיהֶם; וְזֶה בְּחִינַת הַחֻלְלָת, כִּי עַקֵּר הַחֻלְלָת בָּאָה מִעוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה (שְׁבַת נח): אֵין יִסּוּרִין בְּלֹא עוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר: וּפְקַדְתִּי בְּשִׁבְטִי פִּשְׁעֵם וּבִגְנֵעִם עוֹנֵם; כִּי הָעוֹנוֹת הֵם בְּחִינַת עָנָנִים, שְׁמִחְשִׁידֵם אֹר הַשֶּׁמֶשׁ, שְׁעַל־יְדֵיזָה הַרְפוּאָה. וְעַל־יְדֵי הַתִּפְּלָה נִתְבַּפְּרִין הָעוֹנוֹת, כִּי הַתִּפְּלָה מְכַפֶּרֶת, כִּי הִיא בְּמָקוֹם קָרְבָן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה נז): וְהִבְיֹאוֹתִים אֵל הָר קִדְשִׁי, וְשִׁמְחוּתִים בְּבֵית תִּפְּלָתִי, עוֹלוֹתֵיהֶם וּבִחְיֵיהֶם. וּכְשֶׁנִּתְבַּפְּרִין הָעוֹנוֹת, זֶה בְּחִינַת שֶׁהָעֲנָנִים כָּלִים וְהוֹלָכִים, בְּבְּחִינַת (שֵׁם מד): מַחֲתִי כָעֵב פִּשְׁעִיד וְכָעָנָן חַטָּאתִיד וְכו'; וְאֵז הוּא בְּחִינַת זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ, שְׁמִשְׁם הַרְפוּאָה, כִּי עַקֵּר הַחֻלְלָת הִיא בְּחִינַת הָעוֹוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת עָנָן וְחֲשָׁךְ, שְׁמִחְשִׁיד אֹר הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת רְפוּאָה; וְכִשְׁנִסְלַח הָעוֹוֹן, הוּא בְּחִינַת שֶׁהָעָנָן כָּלָה, וְאֵז הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרַחַת, וְאֵז בָּא רְפוּאָה כַּנָּל. וְכָל זֶה בָּא עַל־יְדֵי הַתִּפְּלָה, שֶׁהִיא מְכַפֶּרֶת עוֹנוֹת כַּנָּל. וְעַקֵּר הַתִּפְּלָה, שְׁעַל־יְדֵיזָה נִסְלַח הָעוֹוֹן וְנִצְלוּ מִחֲחֻלְלָת, הוּא בָּא עַל־יְדֵי שֶׁנִּתְּוֹסַף שֶׁכֵּן מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי כָל מִזָּה שֶׁנִּתְּוֹסַף שֶׁכֵּן מִיִּשְׂרָאֵל, נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדַּל הַתִּפְּלָה בְּמֹאד מֹאד. וְזֶה בְּחִינַת הַקְּבִינָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי כָל מִזָּה שֶׁנִּתְקַבְּצִין וְנִתְרַבִּין בְּיוֹתֵר נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדַּל בְּיוֹתֵר מֹאד בֵּית הַתִּפְּלָה. כִּי שְׁלֹשׁ אֲבָנִים בִּזְנוֹת שִׁשָּׁה בְּתִים, אֲרֻבַּע אֲבָנִים בִּזְנוֹת עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה בְּתִים, חֲמֵשׁ – מֹאָה וְעֶשְׂרִים בְּתִים וְכו', עַד שֶׁאֵין חֶפֶץ יָכוֹל לְדַבֵּר וְחֻלָּב לְחֻשָּׁב, כְּדֹאִיתָא בְּסִפְרָא יִצִּירָה. נִמְצָא שֶׁכָּל מִזָּה שֶׁנִּתְּוֹסַף אֲבָן אַחַת, נִתְרַבִּין הַבְּתִים בְּיוֹתֵר מֹאד מֹאד בְּכִפְלִי כִפְלִים כַּנָּל. וְהַנִּפְשׁוֹת הֵם בְּחִינַת אֲבָנִים, בְּבְּחִינַת (אִיכָה ד): תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבָנֵי קִדְשׁ וְכו', וְהַבְּתִים זֶה בְּחִינַת: כִּי בֵּיתִי בֵּית תִּפְּלָה. נִמְצָא שֶׁכָּל מִזָּה שֶׁנִּתְּוֹסַף וְנִתְרַבָּה נִפְשׁ אַחַת לְהַקְּבִינָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדַּל מֹאד בֵּית הַתִּפְּלָה, כִּי עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁנִּתְּוֹסַף עוֹד נִפְשׁ אַחַד לְהַקְּבִינָן,

נעשין צרופים אחרים חדשים הרבה מאד מאד, בפלי בפלים במה וכמה פעמים כנ"ל. ועליבן בשנתוסף שכן מישראל, כגון במקום שדרים שם יהודים, בשנתוסף עליהם עוד שכן מישראל, אזי נתרבה ונתגדל התפלה במאד מאד, כי נתוסף נפש אחת להקבוצ כנ"ל. ועלידי רבוי התפלה, עלידייה סליחת העוון, שהוא בחינת רפואה כנ"ל. וזה בחינת (ישעיה לג) וכל יאמר שכן חליתי; כי עלידי שנתוסף שכן, עלידייה נצולין מהחולאת כנ"ל, כי העם הישב בה נשוא עוון – כי עלידי השכן נתרבה התפלה, ואזי הוא בחינת נשואות עון כנ"ל, ועלידייה בא רפואה, ונתפטר החולאת כנ"ל: וודע, שלפעמים הוא בחינת נשוא עון עלידי הקבוצ כנ"ל, ולפעמים הוא חס ושלום, בחינת (שם נג): אכן חלינו הוא נשוא, כי בשאין בני הקבוצ זכאים, אזי אין זוכים לבחינת נשוא עון, ואז הצדיק מכרח לקבל על עצמו יסורין בשביל ישראל. ואין נצולים מחולאת רק העולם, אבל לא הצדיק, חס ושלום, כי הוא מקבל יסורים בשביל ישראל, בחינת: אכן חלינו וכו'; אבל בשם זכאים ותפלתם הגונה, אזי הוא בחינת: העם הישב בה נשוא עון, ואז נצול גם הצדיק מחולאת, בבחינת: וכל יאמר שכן חליתי, העם הישב בה נשוא עון, כנ"ל:

ו עלידי התפשטות הנבואה עלידייה נתברר ונתתקן בחינת כח המדמה, בבחינת (חושע יב): וכיד הנביאים אדמה; כי עקר תקון וברור המדמה הוא כשהוא ביד הנביאים, ובשנתתקן המדמה, עלידייה נתתקן האמונה האמתיות דקדשה, ונתפטר אמונות פזביות. כי עקר האמונה תלויה בכח המדמה, כי במה שהשכל מבין אין שיה אמונה, ועקר אמונה היא רק במקום שהשכל נפסק ואינו מבין הדבר בשכלו, שם צריכין אמונה, וכשאינו מבין הדבר בשכלו, אזי נשאר רק בבחינת כח המדמה, ושם צריכין אמונה. נמצא שעקר האמונה היא בבחינת המדמה, ועליבן עלידי התפשטות הנבואה שעלידייה נתברר ונתתקן המדמה, עלידייה נתתקן האמונה האמתיות דקדשה כנ"ל. כי יש עשרה מדרגות נבואה, והם כנגד עשרת הדברות, שהם בחינת עשרה מדרגות של נבואה. כמו שכתוב (דברים ה): פנים בפנים דבר ה' עמכם. דבר ה' זו נבואה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:). ועליבן עלידי נבואה, שהוא בחינת עשרה מדרגות, בחינת עשרת הדברות, זוכין לאמונה בהשם יתברך, להאמין שהכל ברא ה' בעשרה מאמרות. נמצא שעקר תקון האמונה הקדושה היא עלידי בחינת רוח נבואה:

ח ועליבן צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמתיות להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח נבואה, וגם עכשו, שבטלה הנבואה, אפיעליפירכן בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת (במדבר יד): רוח אחרת, מה שאין נמצא בשאר החמוץ, שעלידייה זכה להיות מנהיג, כי בלא זה, מפני מה יזכה זה דיקא להיות מנהיג ולא אחר. אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל יש לו בחינת רוח אחרת, כי המנהיג הוא בחינת (במדבר כז): איש אשר

רוח בו, אשר יוציאם ואשר יביאם, כי המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת רוח אחרת, אשר מחמת זה נעשה הוא דיקא מנהיג לישראל. וזה הרוח אחרת שיש להמנהיג הוא בחינת רוח הקדש, רוח נבואה. אפיעליפירכן שעיכשו אין נמצא רוח נבואה, רוח הקדש ממש, אפיעליפירכן בודאי יש לו בחינת רוח אחרת, הנמשך מן הקדשה, מה שאין נמצא בשאר החמוץ, שזהו גפירן בחינת רוח הקדש. אפיעליפירכן שאינו רוח הקדש ממש לידע עתידות, אפיעליפירכן הוא בבחינת רוח הקדש, רוח נבואה. ועלידי בחינת הרוח הקדש שיש להמנהיג האמתיות, שהוא בחינת רוח נבואה, עלידייה כל המתקרב אליו נתתקן ונתתקן אצלם האמונה האמתיות דקדשה. כי כל מי שזוכה להתקרב למנהיג האמתיות, עלידי התקרבותו אליו נתתקן ונתברר אצלו בחינת המדמה, עלידי בחינת הרוח נבואה של המנהיג. כי עקר תקון המדמה הוא עלידי בחינת רוח נבואה כנ"ל, ועלידי תקון המדמה נתתקן ונתברר האמונה הקדושה כנ"ל. עליבן כל המתקרב למנהיג אמתיות, זוכין לאמונה ישראל דקדשה: אבל באמת צריכין לחפש ולבקש מאד מאד אחר מנהיג אמתיות בזה, וצריך לבקש מאד מהשם יתברך, שיוזכר להתקרב למנהיג אמתיות, כדי שיוזכר לאמונה אמתיות בשלמות. כי בשמתקרבין, חס ושלום, למנהיג של שקר, עלידייה באין, חס ושלום, לאמונות פזביות. כי מנהיג של שקר הוא בחינת נביא השקר, בחינת (מלכים א כב): רוח שקר; ועלידייה אדרבא, נתקלקל המדמה, ובאים לאמונות פזביות. כי עקר תקון האמונה היא עלידי בחינת רוח נבואה שיש להמנהיג האמתיות, שעלידייה נתברר המדמה, ועלידייה נתתקן האמונה כנ"ל. אבל בלא בחינת נבואה אין המדמה ברור ומתקן, ואזי המדמה מערב ומבלבל את האדם באמונות פזביות. וזה בחינת זחמת הנחש. כי ערוב ובלבול המדמה, שמערב ומבלבל באמונות פזביות, זה בחינת זחמת הנחש. כי כל המנחשים ותקוסמים בלם הם עלידי כח המדמה, שאינו מברר ומתקן, שמערב ומבלבל אותם באמונות פזביות של שטות ושקר שהם זחמת הנחש. ועליבן ישראל שעמדו על הר סיני, פסקה זחמתן (שבת קמו), כי שם זכו בלם לנבואה, עלידי משה רבנו, רבן של כל הנביאים, שהיה מנהיג האמתיות שלהם. ועלידייה נתברר ונתתקן המדמה אצלם, וזכו לאמונה שלמה בה'. ועליבן פסקה זחמתן, זחמת הנחש, שהוא אמונות פזביות, כי זכו לשלמות אמונה הישרה דקדשה עלידי ברור המדמה, שזכו עלידי רוח נבואה כנ"ל. וזה בחינת ה' דחששני, הנאמר במעשה בראשית. כמו שכתוב: ויהי ערב ויהי בקר יום השני, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פח), שכל העולם היה תלוי עד ששה בסיון, שקבלו ישראל את התורה. כי עקר הדוש העולם דחינו לידע שהעולם מחדש והשם יתברך ברא את העולם ברצונו, הוא תלוי באמונה, כי עלידי שכל אי אפשר להבין חדוש העולם, ועליבן האפיקורסים פופרים בזה, מחמת שאי אפשר להבין זאת בשכל. כי עקר חדוש העולם הוא רק עלידי אמונה, כי אנו מאמינים בה' שהוא יתברך ברא את העולם מחדש. כי באמת חדוש העולם היה עלידי בחינת אמונה,

כמו שכתוב (תהלים לג): וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמּוֹנָה. נמצא שעקר חדוש העולם תלוי באמונה. ועליכן היה העולם תלוי עד קבלת התורה, כי אז זכו לאמונה שלמה עלידי רוחנבואה כנ"ל, ועליכן אז דיקא נתגלה חדוש העולם, כי עקר חדוש העולם תלוי באמונה כנ"ל:

ט ועלידי אמונה יהיה חדוש העולם לעתיד. כי התקבצות החסדים, שעלידם יהיה חדוש העולם, בבחינות (תהלים פט): **כי אמרתי עולם חסד יבנה, הוא עלידי אמונה, בבחינת (שם צב): להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות.** אמונתך בלילות – זה בחינת האמונה, שהוא תלוי בכה המדמה, שהוא בחינת לילה, בחינת חלום לילה, שבא עלידי המדמה. ועלידי ידיו: להגיד בבקר חסדך, הינו בחינת חסד הנ"ל, שעלידיו יהיה חדוש העולם לעתיד כנ"ל. וזה בחינת (איכה ג): חדשים לבקרים רבה אמונתך. רבה אמונתך – הינו אמונה, עלידי ידיו יהיה חדוש העולם, בחינת: חדשים לבקרים, בחינת: להגיד בבקר חסדך וכו' כנ"ל:

י ובשיהיה חדוש העולם לעתיד, אז יתנהג העולם עלידי נפלאות, הינו עלידי השגחה לבד, שהוא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע. כי חדוש העולם לעתיד הוא בבחינת ארץ ישראל, כי עקר ארץ ישראל הוא עלידי בחינת (תהלים קיא): **בַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לַעֲמוֹ וְכוּ.** כמו שפרש רש"י על פסוק: בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, ופרש רש"י שבשביל זה פתח בבראשית, משום בַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לַעֲמוֹ לַתַּת לָהֶם נִחְלָת גּוֹיִם, כדי שלא יאמרו האמות העולם: לסטים אתם וכו', עליכן פתח בבראשית, כי הוא יתברך בראה וכו'. נמצא שעקר ארץ ישראל הוא עלידי בַּח מַעֲשָׂיו, עלידי שיוועין שהשם יתברך ברא את העולם. ולעתיד יחדש הקדוש ברוך הוא את כל העולם בלוי בבחינה זו של ארץ ישראל, כי אז יתגלה שהשם יתברך ברא הכל, ואז יחדש כל העולם בלוי בבחינת ארץ ישראל. ועקר קדשת ארץ ישראל הוא, ששם הוא השגחתו יתברך תמיד, בבחינת (דברים יא): **תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה; ולעתיד, שיתחדש את כל העולם בלוי בבחינת ארץ ישראל כנ"ל, אז יתנהג כל העולם בלוי עלידי השגחה לבד, כמו ארץ ישראל, ואז יתבטל הטבע לגמרי, ויתנהג העולם עלידי השגחה לבד, שהוא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע.** ואז יתער שיר חדש, בחינת (תהלים צח): **שירו לה' שיר חדש, כי נפלאות עשה; הינו השיר שיתער לעתיד, שהוא נגון של השגחה, בחינת נפלאות, כי אז יתנהג העולם עלידי השגחה ונפלאות.** כי יש נגון של בחינת דרך הטבע, וזה בחינת (שם יט): השמים מספרים כבוד אל, ומעשי ידיו מגיד הרכיע, שהוא בחינת הנגון והשיר של דרך הטבע, של תכונות השמים. הינו בחינת השירים ותשבחות שמשבחין להשם יתברך על ההנהגה של עכשו, שמנהיג העולם בדרך הטבע. אבל לעתיד יתער שיר חדש של בחינת נפלאות, בחינת השגחה, כי אז יהיה ההנהגה עלידי השגחה לבד. ושיר החדש הזה שיתער לעתיד, הוא בחינת שיר פשוט,

כפול, משלש, מרבע, שעולה ע"ב, בחינת חסד, שעלידו יהיה חדוש העולם לעתיד, בחינת: עולם חסד יבנה. ושיר הזה הוא בחינת קול הנ"ל, שהוא משקה את הנגון, שעלידי קול הזה יכולין להוכיח, בבחינת: היום פשפר קולך והגד וכו', כנ"ל. נמצא שעלידי תפלה זוכין לבחינות הנ"ל, שעלידיהם באין לבחינות קול הנ"ל, שעלידיהם יכולין להוכיח כנ"ל. כי עלידי תפלה הנ"ל נעשין גרים, ונתגלה הכבוד, ועלידיהם נתפשט הנבואה. ועל ידי נבואה זוכין לאמונה, ועלידי אמונה יהיה חדוש העולם לעתיד. וחדוש העולם הוא בבחינת ארץ ישראל, הינו בבחינת השגחה כמו ארץ ישראל, ואז יתער השיר של השגחה ונפלאות, ושיר הזה הוא בחינות קול הנ"ל:

וזה בחינת: וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסבל, ויהי למס עבד (בראשית מט). מנוחה זה בחינת נבואה, כמו שכתוב בברוך בן גרית (ירמיה מה): ומנוחה לא מצאתי – זו נבואה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (מכילתא פ' בא הובא בפירש"י שם). ואת הארץ – הינו ארץ ישראל. ויט שכמו לסבל – זה בחינת נגון, בחינת שיר חדש הנ"ל, בחינת: בפתח ישא, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ערכין יא): אין ישא אלא לשון שירה, שנאמר: שאו זמרה ותנו תף; ועלידי הנגון, בחינת שיר חדש, עלידיהם נתתקן הריח כנ"ל, שהוא בחינת משיח, בחינת (איכה ד): רוח אפינו משיח ה'. וזהו: ויהי למס עובד – זה בחינת משיח, כמו שכתוב (רות ד): ברוך ה' אשר לא השבית לך גאל וכו' ותקראנה שמו עובד. וזה בחינת למס – בחינת מסמוס, שממסמסין בדבר שיש לו ריח, כדי שיהיה הריח נודף. כי עלידי בחינות הנ"ל נתתקן הריח, שהוא בחינת משיח כנ"ל:

יא וזה בחינת ראשי השנה, כי בראשי השנה אז התפלה בבחינת דין ומשפט, כי המשפט לאלקים הוא, ועלידיהם מוציאים כל החיות של הסטרא אחרא, שניק מדעת ומתפללות ישראל. וזה בחינת (תהלים פא): כי חק לישראל הוא, משפט לאלקי יעקב. חק לשנא דמוזנא, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק זה (ביצה טז), הינו שמוציאים כל המזון והחיות מהסטרא אחרא, כי הוא מכרח להוציא ולהקיא הכל עלידי בחינת משפט לאלקי יעקב, הינו עלידי התפלה שהיא בבחינת דין ומשפט, שהיא בבחינת מטה עז, שעלידיהם הוא מקיא כל הקדשה שבזלע מן הדעת ומתפללות ישראל כנ"ל. וזה בחינת תשרי, בחינת: אפה פוררת בעוד ים, שפרת ראשי תנינים על המים (תהלים עד), ים שפרת ראשי תנינים – ראשית תבות הוא צרופ תשרי. ואז בשמחזיר קדשת הדעת שבזלע, אז הדעת והמח בשלמות. וזהו בחינת ראשי השנה; ראש דיקא, בחינת תקון הראש והמח עלידי מטה עז הנ"ל. וכשמוציאים מהסטרא אחרא מה שבזלע, אז מוציאים גם עצמות חיותו, שהוא בחינות גרים. וזהו בחינת תשרי, בחינת (שמות כג): ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם וכו' – ספיתתבות תשרי. ועלידי גרים נתגלה הכבוד, ונתפשט הנבואה, ונתתקן האמונה הקדושה, ונתבטל אמונות פזיות. וזה בחינות תקיעה, תרועה, שברים. תקיעה זה בחינת

התגלות הכבוד, בבחינת (ישעיה כב): ותקעתיו יתד במקום נאמן והיה לכפא כבוד. תרועה זה בחינת רוח־נבואה, בבחינת (במדבר כג): ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו, ותרנומו: ושכינת מלכיהוּן בְּהוֹן: הינו השראת השכינה, בחינת נבואה. שְׂכָרִים זה בחינת בטול אמונות כִּזְבוֹת, בבחינת (שמות כג): שִׁבֵּר תִּשְׁבֹּר מִצְבֹּתֵיהֶם, (כמובא בתי' י"ח ובתי' כ"א), הינו בחינת בטול אמונות כִּזְבוֹת ותקון האמונה הקדושה, בחינת (תהלים קמה): עֵינִי כָל אֶלֶף יִשְׁבֶּרִי. ועל־ידי אמונה זוכין לחידוש העולם. וזה בחינת תִּשְׁרִי. כי בתִּשְׁרִי נִבְרָא העולם (ר"ה י); וחידוש העולם יהיה בבחינת ארְצִי־יִשְׂרָאֵל, בחינת השגחה, וזה בחינת ראש־השנה, בבחינת: תמיד עֵינִי ה' אֶלְקִיךָ בַּה מְרֹאשִׁית הַשָּׁנָה וכו'. ואז יתער שיר חדש כנ"ל, וזה בחינות תִּשְׁרִי, בבחינת (שה"ש ד): תבואי תִּשְׁוִרִי מְרֹאשׁ אֲמִנָּה:

יב וזה בחינת הַרְאָה. כְּשֶׁמֻּגַּח הַרְאָה בְּשִׁלְמוֹת, נִמְצָאִין בַּה כָּל הַבְּחִינֹת הַנִּלְכָּד בִּי זֶה הַפְּעִילִיכָה הַנִּלְכָּד, שְׁמִתְפַּלֵּל תַּפְלָה בבחינת דין, שְׁעַל־יְדֵי־הַ מוֹצִיא כָּל הַקִּדְשָׁה מִהַסְטֵר־אֲחֵרָא, בבחינת: ויעמד פינהם ויפִלֵּל, הוא בחינת ציר נאמן לשולחיו, כי הוא מוסר נפשו בשביל יִשְׂרָאֵל. וזה בחינת הַרְאָה, בבחינת (משלי כח): בִּצְנֹת שִׁלְגָה בְּיוֹם קָצִיר כֵּן צִיר נֶאֱמָן לִשְׁלָחוֹ; וצִנָּה וקִרְיֹת הוא בחינת הַרְאָה, כי הַרְאָה מְקַרֵּר חֲמִימוֹת הַגּוֹף. כי אֲלֵמָלָא בְּנָפִי רָאָה דְּנִשְׁכִּין עַל לֵבָא, הָיוּ לֵבָא אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא (תקון י"ג, דף כז). שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת הַנִּלְכָּד הֵיא בבחינת הַרְאָה, כי עֵקֶר הַדַּעַת וְהַמַּחֲזִין הוּא עַל־יְדֵי שְׁמִנּוּנִית הַגּוֹף. כי הַשֶּׁכֶל דּוֹלֵק כְּמוֹ נֵר עַל־יְדֵי שְׁמִנּוּנִית הַגּוֹף, וְהַרְאָה הִיא מַעֲלָה שְׁמִנּוּנִית הַגּוֹף אֵל הַמַּחֲזִין עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁל הַרְאָה. גַּם עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה נִתְקַיֵּם כָּל הַשְׁמִנּוּנִית שֶׁל הַגּוֹף, שְׁעַל־יְדֵי־הַ עֵקֶר קִיּוֹם הַשֶּׁכֶל. וְעַל־כֵּן נִקְרָאִין הַמַּחֲזִין נִשְׁמָה, בבחינת (איוב לב): וְנִשְׁמַת שְׂדֵי תִבְיָנִים; כי עֵקֶר הַמַּחֲזִין וְהַדַּעַת – עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה כֵּן־ל. וְזֶה בְּחִינַת (משלי כ): נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם. כי הַשֶּׁכֶל הוּא נֵר דּוֹלֵק עַל־יְדֵי הַשְׁמִנּוּנִית שֶׁבַּגּוֹף, שְׁמִתְקִימִין וְעוֹלִין אֵל הַמַּחֲזִין עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁל הַרְאָה. נִמְצָא שְׁעַקֵּר קִיּוֹם הַדַּעַת – עַל־יְדֵי הַרְאָה. גִּרִּים הַנִּלְכָּד זֶה בְּחִינַת: הִכָּל נִחַת הִכָּל סֵלֶק, הַנֶּאֱמָר בְּהַרְאָה, כְּמוֹכָא (בתי' תי' ס"ט דף צו). כי יֵשׁ הִכָּלִים בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת (ירמיה י נא): הִכָּל הַמָּוָה מַעֲשֶׂה תַעֲתֻעִים, הֵינוּ הִכָּלֵי עוֹלָם שֶׁל שְׁמוֹת. וְכִשְׁמֻקְבְּלִין אֵלֵינוּ הִכָּלִים וּמִכְנִסִּין אוֹתָם בְּתוֹךְ תוֹרָה וְתַפְלָה, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם הִכָּלִים דְּקִדְשָׁה, זֶה בְּחִינַת גִּרִּים. כי מֵהִכָּל מַעֲשֶׂה תַעֲתֻעִים נַעֲשֶׂה הִכָּל דְּקִדְשָׁה שֶׁל תוֹרָה וְתַפְלָה, שֶׁזֶה הוּא בְּחִינַת גִּרִּים. וְזֶה בְּחִינַת: הִכָּל נִחַת הִכָּל סֵלֶק, הַנֶּאֱמָר בְּהַרְאָה, שְׁמֻקְבְּלִית הִכָּל וּמוֹצִיאֵת הִכָּל, הֵינוּ בְּחִינַת גִּרִּים הַנֶּעֱשִׂין עַל־יְדֵי שְׁמֻקְבְּלִין הִכָּלִים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת הִכָּל הַמָּוָה מַעֲשֶׂה תַעֲתֻעִים, וּמַעֲלִין אוֹתָן לְבְּחִינַת הִכָּל דְּקִדְשָׁה עַל־יְדֵי תוֹרָה וְתַפְלָה כֵּן־ל. הַתְּגִלּוֹת הַכְּבוֹד הַנִּלְכָּד זֶה בְּחִינַת (משלי ג): כִּבֵּד אֶת ה' מִהֲנוּנָה – אֵל תִּקְרִי מִהֲנוּנָה, אֵלָּא מִגְּרוּנָה, וְהַגְּרוֹן יוֹצֵא מִהַרְאָה. הַתְּפִשְׁטוֹת הַנְּבֹאָה הַנִּלְכָּד, זֶה בְּחִינַת הַרוּחַ שֶׁל בְּנָפִי רָאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּח־נְבוּאָה, בְּחִינַת (שְׁמוּאֵלִיב כג): רוּחַ ה' דָּבָר בִּי. תִּקּוֹן הַמִּדְּמוּה הוּא בְּחִינַת הַרְאָה, כי שָׁנָה וְדִמְיוֹן הוּא תְלוּי בְּהַרְאָה, כי עֵקֶר שָׁנָה וְדִמְיוֹן הוּא עַל־יְדֵי קֶר וְלֹחַ. וְעַל־כֵּן בָּעֵת הַנֶּשְׁמִים אֵז נוֹפֵל שָׁנָה עַל

הָאָדָם, וְהַרְאָה הִיא קֶר וְלֹחַ, שְׁעַל־יְדֵי־הָ בָּא שָׁנָה וְדִמְיוֹן, הֵינוּ הַדִּמְיוֹנוֹת הַכֹּאִין לָאָדָם בָּעֵת הַשָּׁנָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת כַּח הַמִּדְּמוּה. חִדּוּשׁ הָעוֹלָם בְּבְּחִינַת הַרְאָה, זֶה בְּחִינַת (תהלים קד): תִּשְׁלַח רוּחְךָ וַיִּבְרָאוּן וְתַחֲדֹשׁ פָּנֵי אָדָמָה, בְּחִינַת הַרוּחַ שֶׁל בְּנָפִי רָאָה. וְהַחֲדוּשׁ הָעוֹלָם הוּא בְּבְּחִינַת הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְזֶה בְּחִינַת הַרְאָה, בְּבְּחִינַת מַה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּה (חולין מט): לָמָּה נִקְרָא שְׁמָהּ רָאָה שְׁמֵאִירַת אֶת הָעֵינַיִם – זֶה בְּחִינַת: תָּמִיד עֵינִי ה' אֶלְקִיךָ בַּה וְכו', הַנֶּאֱמָר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁגָחָה כֵּן־ל. נִגּוֹן וְשִׁיר חֲדָשׁ הַנִּלְכָּד בְּבְּחִינַת הַרְאָה, זֶה בְּחִינַת: קָרָא בְּגִרוֹן אֵל תַּחֲשֹׁף, כְּשֶׁפָּר הָרָם קוֹלְךָ. וְהַגְּרוֹן הוּא הַרְאָה כֵּן־ל, וְשֵׁם הוּא בְּחִינַת הַנִּגּוֹן כֵּן־ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּשֶׁפָּר וְכו' כֵּן־ל. תִּקּוֹן הָרִיחַ וְהַיְרָאָה, שֶׁהוּא מוֹזְנָא דְּנִשְׁמָתָא, שְׁנִתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי כָּל בְּחִינֹת הַנִּלְכָּד, הוּא בְּבְּחִינַת הַרְאָה, כי צְרוּף הַרְאָה הוּא סוֹפִיר־תְּבוּתָה: ה' רָעִי לֹא אֲחֶסֶר (תהלים כג). ה' רָעִי לֹא אֲחֶסֶר, זֶה בְּחִינַת מוֹזְנָא דְּנִשְׁמָתָא, וְזֶה: לֹא אֲחֶסֶר – בְּחִינַת (שם לד): כי אֵין מַחְסוֹר לִירָאִיו, הֵינוּ בְּחִינַת יְרָאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רִיחַ, שֶׁהוּא מוֹזְנָא דְּנִשְׁמָתָא כֵּן־ל:

וְזֶה פְּרוּשׁ מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּה עַל עוֹג מִלֶּךְ הַכֶּשֶׁן: אָמַר: מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל כְּמוֹהוּ, תִּלְתָּא פְּרָסִי. אֲזִיל וְאֶעְקֵר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאֲשִׁדִּי עֲלֵיהּ. עֵקֶר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאוֹתְבָה אֲרִישָׁה. אִיתִי עֲלָה קוּמָצָא וְנִקְבּוּהָ, וְנִחַת עֲלָה אֲצִיבָרָה. כְּעָא לְמַשְׁלָפָה, מִשְׁכּוּבָה שָׁנָה לְהָאִי גִיסָא וְלְהָאִי גִיסָא. מַשְׁכּוּבָה כְּמוֹהוּ, עֵשֶׂר אֲמִין. שְׁכָל נִרְנָא בֵּת עֵשֶׂר אֲמִין, וְשׁוֹר עֵשֶׂר אֲמִין, וּמַחְנֶה בְּקִרְסָלָה, וְקִטְלָה (ברכות נד):

כִּי עוֹג הָיָה אֲחִיזְתּוֹ בְּיָמָיו, כְּמוֹכָא (זוהר חוקת דף קפד), וְהָיָה יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַדַּעַת דְּקִדְשָׁה, כִּי מַסְטֵרָא דִּימִינָא מַחָא חוּרָא כְּכַסְפָּא (תי' ע' דף קיח), וְעַל־כֵּן רָצָה לְהַתְּגַבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׁאֲמַר: מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל כְּמוֹהוּ, תִּלְתָּא פְּרָסִי. מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל – זֶה בְּחִינַת קִדְשֵׁת הַמַּחְנֶה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת (דברים כג): וְהָיָה מַחְנֶה קִדְשִׁי. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל הוּא עַל־יְדֵי שְׁמִירָה מִתְּאֻזָּת נְאוּת, מִבְּחִינַת מְקַרְה־לִּילָה, חֵם וְשִׁלּוּם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֵׁם בְּפִרְשָׁה. וְעֵקֶר הַשְׁמִירָה מִתְּאֻזָּה זֶה הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינֹת תִּלְתָּא פְּרָסִי, הֵינוּ תִּלְתֵּת מַחֲזִין, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מַחְצָה פְּרוּסָה בְּפָנֵי תְּאֻזָּה זֶה כֵּן־ל. וְזֶה: מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל כְּמוֹהוּ, תִּלְתָּא פְּרָסִי – הֵינוּ עֵקֶר הַקִּדְשָׁה שֶׁל מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל, שִׁיחֵיו קְדוּשִׁים מִתְּאֻזָּה זֶה, מִמְּקַרְה־לִּילָה, חֵם וְשִׁלּוּם, הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת תִּלְתָּא פְּרָסִי, הֵינוּ תִּלְתֵּת מַחֲזִין, שֶׁהֵם מַחְצָה פְּרוּסָה בְּפָנֵי הַתְּאֻזָּה הַיָּא כֵּן־ל. אֲזִיל וְאֶעְקֵר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאֲשִׁדִּי עֲלֵיהּ. טוּרָא זֶה בְּחִינַת הַתְּפִלָּה, בְּבְּחִינַת: וְהָיָה בְּתוֹכָאֲתִים אֵל הַר קְדִישִׁי, וְשְׁמֻחֲתִים בְּבֵית תַּפְלָתִי. וְזֶה: בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, כִּי הַתְּפִלָּה נִמְשָׁכֶת גַּם־כֵּן מִשְׁלַשׁ הַמַּחֲזִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחְצוֹת פְּרוּסוֹת, שְׁמֻשָּׁם נִמְשָׁךְ שְׁלֹשָׁה מִינֵי רַחֲמָנוּת, שֶׁהֵם בְּחִינֹת שְׁלֹשׁ תַּפְלוֹת בְּיוֹם כֵּן־ל. הֵינוּ שְׁהַסְטֵר־אֲחֵרָא שִׁישׁ לָהּ יִנְיָקָה מִן הַדַּעַת, חֵם וְשִׁלּוּם, בְּחִינַת עוֹג, הִיא רוֹצָה לְעַקֵּר, חֵם וְשִׁלּוּם, תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל, לְחַמְשִׁיכֶם אֵלֵיהֶם וּלְבָלְעֶם, חֵם וְשִׁלּוּם, כֵּן־ל. וְזֶה שְׁאֲמַר: וְאֲשִׁדִּי עֲלֵיהּ, כִּי עֵקֶר רְצוֹנוֹ הוּא רַק לְחַמְשִׁיד אֵלֵינוּ תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַתְּאֲחוֹ בָּהֶם, אֲבָל

אחר־כך בָּשָׁהם אֶצְלוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲזִי מֵרָצָה לְחֹר וּלְהִשְׁלִיכֵם
עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי מֵאַחֵר שֶׁכָּבַר יָנֹכ מֵהֶם, אֲזִי אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא
מַעֲצָמוֹ מִחֲזִיר וּמִשְׁלִיכֵם לְיִשְׂרָאֵל, עַד־כֵּן הֵם פְּגוּמִים, עַל־יְדֵי
שֵׁשׁ לֹא יִנָּקָה מֵהֶם, כִּי רַחֲמֵי רַשָּׁעִים אֲכֹזְרִי בָּנִ"ל. וְעַל־כֵּן
כִּשְׁהוּא יוֹנֵק, חֵם וְשָׁלוֹם, מִתְּפִלּוֹת וּמִתְפִּלוֹת יִשְׂרָאֵל, אֶף־
עַל־פִּי שֶׁהוּא נֹתֵנָם מַעֲצָמוֹ לְיִשְׂרָאֵל, אֶף־עַל־פִּיכֵן הֵם פְּגוּמִים
עַל־יְדֵי אֲחִיזוֹתָ בָּהֶם בָּנִ"ל. וְזֶה שֶׁאָמַר: וְאֶשְׁדִּי עֲלֶיהָ, כִּי אַחֲר־
כֵּךְ שִׁיעָקְרָם וְיִכְלָעֵם, חֵם וְשָׁלוֹם, הוּא רוֹצֵה לְחֹר וּלְהִשְׁלִיכֵם
לְיִשְׂרָאֵל, כִּי כָּבַר הֵם פְּגוּמִים עַל־יְדֵי בָּנִ"ל. [כִּי מֵאַחֵר שֶׁהִסְטֵרָא־
אֲחֵרָא לֹא נִכְנַעַת, רַק מַעֲצָמָה הִיא מַחֲזֶרֶת לְיִשְׂרָאֵל, עַל־כֵּן
הֵם פְּגוּמִים; אֲבָל בְּשִׁמוּצִיָּאִין מִפְּנֵי בְּעַל־כְּרָחוֹ עַל־יְדֵי מִטָּה
עַז בָּנִ"ל, אֲזִי הִסְטֵרָא־ אֲחֵרָא נִכְנַעַת לְגִמְרִי, וְאִזְ חֲזֹר הִכַּל
אֶל הַקִּדְשָׁה בְּשָׁלְמוֹת, וְהִכֵּן – נִרְאָה לִי. אֲזַל עָקַר מִוְרָא בַּת
תַּלְתָּא פָּרְסִי וְאוֹתְבָה בְּרִישָׁה – הֵינִי שֶׁהִתְגַּבֵּר וְעָקַר תַּפְּלוֹת
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת מִוְרָא בַּת תַּלְתָּא פָּרְסִי בָּנִ"ל. וְאוֹתְבָה
בְּרִישָׁה – שֶׁהִמְשִׁיךְ הַתְּפִלוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת דַּעַת וְרַחֲמִים, לְתוֹךְ
הָרֹאשׁ וְהַמֶּחֶן שָׁלוֹ, שֶׁזֶּה בְּחִינַת: וְהִנָּחֵשׁ הִיָּה עָרוֹם, בָּנִ"ל. אֵינִי
קוֹמֵצָא – זֶה בְּחִינַת הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל־בַּת, שֶׁהִיא בְּבָחִינַת
קְמוּץ וְדִין, בְּחִינַת מִטָּה עַז בָּנִ"ל. וְנִקְבֹּה – זֶה בְּחִינַת: נִקְבֵּת
כַּמְטִיו רֹאשׁ פְּרוֹן (חִבְקוֹק ג). כִּי עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּבָחִינַת
קְמוּץ וְדִין שֶׁל הַבְּעַל בַּת בָּנִ"ל, שֶׁהוּא בְּבָחִינַת מִטָּה עַז, עַל־יְדֵי
מִשְׁבָּרִין וּמִכְנִיעִין אוֹתוֹ בָּנִ"ל. כִּי הִיא עוֹמֶדֶת בְּבִית־הַבְּלִיעָה
שָׁלוֹ, בְּבָחִינַת: בְּצוּאָרֵי יָלִין עַז. וְזֶה: וְנָחַת אֲצוּאָרָה – שֶׁהִיא
עוֹמֶדֶת בְּצוּאָרֵי, בְּבָחִינַת בְּצוּאָרֵי יָלִין עַז, בָּנִ"ל. וְזֶה: בָּעָא
לְמִשְׁלָפָה – כִּי הוּא מִכְּרַח לְחוּצִיָּא וְלִהְיָא כָּל הַקִּדְשוֹת שֶׁל
הַתְּפִלוֹת וְהַדַּעַת שֶׁבָּלַע, בְּבָחִינַת: חֵיל בָּלַע וְיִקְאֵנוּ בָּנִ"ל. וְזֶה
מִשְׁכּוּחַ שִׁנָּה וְכוּ' – כִּי לֹא דִי שֶׁהוּא מִקְיָא וּמוֹצִיָּא קִדְשָׁת
תְּפִלָּת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', אֶף גַּם מִבְּטָנוּ יוֹרִישְׁנוּ אֵל; הֵינִי שֶׁמִּכְרַח
לְחוּצִיָּא עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ מִמֶּשֶׁ, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת גִּרָם. וְזֶהוּ בְּחִינַת:
מִשְׁכּוּחַ שִׁנָּה, בְּחִינַת: מַעֲיו עֲשֵׂת שֵׁן (שֶׁה"ש ח), הֵינִי שֶׁמִּכְרַח
לְחוּצִיָּא עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ מִתּוֹךְ קִרְבּוֹ וּמַעֲיו, בְּבָחִינַת: מִבְּטָנוּ
יִוִּרִישְׁנוּ אֵל, בְּחִינַת: רִדָּה בְּקִרְבֵּי אוֹיְבֶיךָ, בָּנִ"ל. מִשָּׁה כַּמָּה חוּי,
עֶשֶׂר אֲמִין – מִשָּׁה הוּא בְּחִינַת נְבוּאָה, כִּי מִשָּׁה רַבֵּן שֶׁל
כָּל הַנְּבִיאִים. וְזֶה בְּחִינַת עֶשֶׂר אֲמִין, בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִדְּרָגוֹת
שֶׁל נְבוּאָה. כִּי עַל־יְדֵי מִטָּה עַז בָּנִ"ל שֶׁעַל־יְדֵי נִתְגַּלָּה הַכְּבוֹד
בָּנִ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה זֹכִין לְנְבוּאָה בָּנִ"ל. שֶׁקַּל נִרְגָּא בַּת עֶשֶׂר
אֲמִין – נִרְגָּא זֶה בְּחִינַת כְּלִי־מִלָּאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית,
וְזֶה: בַּת עֶשֶׂר אֲמִין – בְּחִינַת עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא
הָעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת כְּלִי־מִלָּאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כִּי עַל־
יְדֵי נְבוּאָה זֹכִין לְאֲמוּנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת,
שֶׁהֵם כְּלִי־מִלָּאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כִּי עַל־יְדֵי אֲמוּנָה
מֵאֲמִינִים בְּחִינַת הָעוֹלָם, שֶׁהֵם יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכָּל בְּעֲשָׂרָה
מֵאֲמֵרוֹת בָּנִ"ל. וְעַל־יְדֵי אֲמוּנָה זֹכִין לְחִדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֻעֲתִיר,
וְאִזְ יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ בָּנִ"ל. וְזֶה: וְשׁוֹר עֶשֶׂר אֲמִין – זֶה
בְּחִינַת הַשִּׁיר שְׁלֻעֲתִיר, שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט וְכוּ', שֶׁהוּא יוֹד
אוֹתִיוֹת, בְּחִינַת עֶשֶׂר אֲמִין. וְזֶה: וְשׁוֹר – זֶה בְּחִינַת (שֶׁה"ש
ב): מִדְּלָג עַל הַהָרִים, מִקְפִּץ עַל הַגְּבָעוֹת. הָרִים וְהַגְּבָעוֹת הֵם
בְּחִינַת רִיחוֹת, בְּבָחִינַת (שֶׁם ד): אֵלֶּךְ לִי אֵל הַר הַמּוֹר וְאֵל
גְּבַעַת הַלְּבֹנָה, הֵינִי הַרִיחוֹת הַגְּדֹלִים בְּגֵן עַל־יְדֵי קוֹל הַנְּגִינוֹ,
שֶׁהוּא מִשְׁקָה אֶת הַגֵּן בָּנִ"ל. וְזֶה בְּחִינַת: מִדְּלָג עַל הַהָרִים

מִקְפִּץ וְכוּ' – זֶה בְּחִינַת הַנְּגִינוֹת בָּנִ"ל, שֶׁעַל־יְדֵי גְדֻלָּת הַרִיחוֹת,
שֶׁהֵם בְּחִינַת הָרִים וְהַגְּבָעוֹת. וְזֶהוּ מִדְּלָג וְכוּ' – זֶה בְּחִינַת הַמִּדּוֹת
שֶׁל הַנְּגִינוֹת, שֶׁקוֹרִין "מֵאֲסִין", שֶׁהֵם נִעְשִׂין עַל־יְדֵי דִלּוּג וּקְפִיצָה
עַל הַנִּימִין שֶׁבְּכִנּוֹר. וְזֶהוּ בְּחִינַת וְשׁוֹר עֶשֶׂר אֲמִין, הֵינִי בְּחִינַת
הַנְּגִינוֹת בָּנִ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת: מִדְּלָג עַל הַהָרִים וְכוּ' בָּנִ"ל, כִּי
עַל־יְדֵי בְּחִינַת בָּנִ"ל זֹכִין לְזֶה הַנְּגִינוֹת. וְזֶה הַנְּגִינוֹת הוּא בְּחִינַת
הַקּוֹל בָּנִ"ל, בְּחִינַת קוֹל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא מִכְנִיעַ עָקֵב דִּסְטֵרָא־
אַחֲרָא, וְזֶה: וּמִחִיָּה בְּקִרְסָלָה וּקְמָלָה – שֶׁהִכָּה וְהִכְנִיעַ עָקֵב
דִּסְטֵרָא־ אַחֲרָא עַל־יְדֵי בְּחִינַת קוֹל הַנְּגִינוֹת בָּנִ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
קוֹל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא מִכְנִיעַ עָקֵב דִּסְטֵרָא־אַחֲרָא, בְּבָחִינַת: וִידֹ
אוֹחֲזֵת בַּעֲקֵב עֶשׂוֹ, בָּנִ"ל:

וְזֶה פְּרוּשׁ: תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר. תִּקְעוּ – זֶה בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת
הַכְּבוֹד, בְּחִינַת: וְתִקְעֵתִיו יִתֵּד בְּמִקּוֹם נֶאֱמָן וְהָיָה לְכִסֵּא כְבוֹד.
בַּחֲדָשׁ – זֶה בְּחִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּחִינַת שִׁיר חֲדָשׁ בָּנִ"ל. וְזֶהוּ
בְּחִינַת שׁוֹפָר, בְּחִינַת הָרִם בְּשׁוֹפָר קוֹלָךְ בָּנִ"ל. וְהִדָּר מִפְּרֵשׁ אֵיךְ
זֹכִין עַל־יְדֵי הַתְּגִלוֹת הַכְּבוֹד, שֶׁהוּא בְּחִינַת תִּקְעוּ, לְבָחִינַת
חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּחִינַת שִׁיר חֲדָשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר
– וְזֶה: בְּכִסֵּא לְיוֹם חֲגֻגָּה. בְּכִסֵּא – זֶה בְּחִינַת נְבוּאָה, בְּחִינַת
(בְּרָאשִׁית יח): הַמִּכְסָּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה, שֶׁזֶּה
בְּחִינַת נְבוּאָה, בְּחִינַת (עֲמוֹס ג): כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה' אֱלֹקִים דְּבָר,
כִּי אִם גָּלָה סוֹדוֹ אֶל עַבְדּוֹ הַנְּבִיאִים. לְיוֹם חֲגֻגָּה – הוּא רֹאשִׁי
הַשָּׁנָה. זֶה בְּחִינַת אֲמוּנָה, שֶׁנִּתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי תִקּוֹן כַּח הַמִּדְּמָה,
שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵג, בְּבָחִינַת (יִשְׁעִיָּה מו): וּבְמַחֲזֹנָה יִתְאַרְהוּ.
יִתְאַרְהוּ – הֵינִי תֹאֲרִים וְשִׁבְחִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת כַּח הַמִּדְּמָה, כִּי
כָּל הַתֹּאֲרִים וְהַשִּׁבְחִים שֶׁאֵנוּ מִדְּמִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ הֵם בְּבָחִינַת
הַמִּדְּמָה. כִּי בְּפִנְיּוֹת הַשִּׁבְלָה הוּא יִתְבָּרַךְ מִפְּשָׁט לְגִמְרִי
מִכָּל הַשִּׁבְחִים וְהַתֹּאֲרִים. נִמְצָא שֶׁכָּל הַשִּׁבְחִים וְהַתֹּאֲרִים הֵם
בְּבָחִינַת הַמִּדְּמָה. וְעַל־כֵּן בְּשֶׁהַמִּדְּמָה מִכְּבָר וּמִתְקַן, אִזְ יוֹכִלִים
לְסַדֵּר שִׁבְחִים וְתֹאֲרִים לֹא יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּשִׁאֵין הַמִּדְּמָה מִתְקַן,
אֲזִי אֵין יוֹדְעִים כָּלֵל לְתֹאֲרֵי אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּכִיכּוֹל, בְּשִׁבְחִים
וְתֹאֲרִים, כִּי כָּל הַשִּׁבְחִים וְהַתֹּאֲרִים הֵם בְּבָחִינַת הַמִּדְּמָה בָּנִ"ל.
וְזֶה בְּחִינַת חֵג, בְּחִינַת וּבְמַחֲזֹנָה יִתְאַרְהוּ. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן
הָאֲמוּנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת רֹאשִׁי־הַשָּׁנָה. כִּי עָקַר רֹאשִׁי־הַשָּׁנָה, שֶׁאִז
הוּא חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי בְּתִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, הוּא תְּלֹוי בְּאֲמוּנָה
בָּנִ"ל. וְזֶה: בְּכִסֵּא לְיוֹם חֲגֻגָּה – כִּי עָקַר תִּקּוֹן הַמִּדְּמָה וְהָאֲמוּנָה
הִיא עַל־יְדֵי נְבוּאָה בָּנִ"ל. וְעַל־כֵּן רֹאשִׁי־הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
אֲמוּנָה, עָקַר רֹאשִׁי־הַשָּׁנָה תְּלֹוי בְּסִינּוֹ, שֶׁהוּא קִבְּלַת הַתּוֹרָה,
שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן הָאֲמוּנָה בָּנִ"ל. וְעַל־יְדֵי תִקּוֹן הַמִּדְּמָה
וְהָאֲמוּנָה, שֶׁנִּתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי נְבוּאָה, בְּחִינַת: בְּכִסֵּא לְיוֹם חֲגֻגָּה –
עַל־יְדֵי־זֶה זֹכִין לְבָחִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּחִינַת שִׁיר חֲדָשׁ בָּנִ"ל,
שֶׁהוּא בְּחִינַת בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַתְּגִלוֹת
הַכְּבוֹד, בְּחִינַת תִּקְעוּ בָּנִ"ל. כִּי עַל־יְדֵי הַתְּגִלוֹת הַכְּבוֹד זֹכִין
לְהַתְּפָשׁוֹת הַנְּבוּאָה וְכוּ' בָּנִ"ל. וְכָלֵל כָּל הַבְּחִינּוֹת הָאֵלּוּ נִעְשִׂין
עַל־יְדֵי בְּחִינַת כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לְאֱלֹקֵי יַעֲקֹב, שֶׁהוּא
בְּחִינַת מִטָּה עַז בָּנִ"ל, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִעְשִׂין כָּל הַבְּחִינּוֹת
בָּנִ"ל, בָּנִ"ל:

בחינת שם שד"י שהוא בכוח שמירת חברית, בחינת א-ל שד"י יתן לכם רחמים, שנותן בנו כוח לתפילה ברחמים ותחנונים ודעת, שיודעים כי ה' הוא בעל הרחמים וכידו לשדד הטבע בשביל ישראל בנו, רחמי האב על הבן. **וכשרוצה השכינה לינוק בחזרה כנ"ל הדעת הקדושה בדין, הוא בתנאי כי מקום נמצא להתיישב בו ולשרות עליו** השראת השכינה וגילוי ההשגחה על ישראל, הוא מקום הצדיק שהוא בעל כח להתפלל תפילה בבחינת דין, לעשות פלילות עם קונו, שממקום זה תשיב הסטרא אחרא הניצוצות שבעלה ותקח אותה השכינה לעלותם למעלה, שכך הוא בכל מקום ודרגה וגוון של התגלות צד הקדושה או הסטרא אחרא, הכלל הוא כי לא שורה דבר שלמעלה עד שנמצא למטה בגשמיות ובמידות האדם ומעשיו ודעתו מקום דומה לו לעליון לשרות עליו העליון למטה. ועל כך כנסת ישראל לא תרא לביתה משלג בכוח מזג הראה המקררת הלב שלא ישרוף השמן המוח, והדעת תהיה כראוי. מה הטעם שהשלג יפעל הקרירות בשביל הדעת, משום שכל ביתה וצירופי אבני הבית לבוש שנים, שוני גוונים האותיות מצורפות יחדיו, כי לא שורה זה אלה בזה, וזה בזה, גוון לבן באדום ואדום בלבן, שיר של חסד ותפילה בדין האותיות, ודין אדום תפילה בחינת דין שבאמת היא רחמים כדי להחזיר הניצוצות לקדושה, וכן בחינת צורפי אותיות, ב' מצטרף לא' והיא שורה בו ומשפיע בו וכן צירוף נוסף שא' מצטרף לב' והוא משפיע בה, וכן נצטרף ג' לאב וכן הלאה עד אין סוף, וחרי פרשזה וגילו עתה סוד אור הצירופים שמעל המניין.

ויאמר יי אל משה אל תירא אותי, תרין אותי אינני שלימין באורייתא בתרין ווי"ן, חד דא, וחד, (דברים כב) עד דרוש אחיד אותי. מאי טעמא. בגין דאינני אותי ממש. עד דרוש אחיד (אחיד ממש) אותי, דבני לפרשא אחיד אותי, דהחוא אבידה. ויאמר ה' אל משה אל תירא אל תחשוב שיש לו זכות היראה האמתית של מזונא דנשמתא המכניע מזונא דגופא, בזכות ברית מילה שעשה, ואל תירא אתה ותפחד אותי עונ ומפני בחינת "אותי" שיש בו, כי משה חשש שהרי, שני פעמים המילה אותי חנם שלמים יחידים הכתובים בתורה בשני ווי"ן בכתוב מלא, אחד זה הנאמר בעוג, ואחד הנאמר בעניין שמירת אבדת שור או שה הנדחים (ניצוצות הנדחים) שמצא שיש לו לשמור בתוך ביתו עד דרוש אחיד אותי. מה הטעם שנכתבו בכתוב מלא בשתי ווי"ן? משום שהם אות ממש. מפני שהם בחינה שווה, בחינת עונ ובחינת אבדה והם סימן ואות ממש על פנימיות הדבר, בעניין אבדת הניצוצות בבחינת פגם חברית פגם הדעת (שאוכל בשעת הסיה הדעת)

רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. תא חזי, כנסת ישראל ונקא מתרי סטרי, השתא ברחמי, השתא בדינא. בד בעי ונקא ברחמי, אשתכח אחר לאתישכח בית. בד בעי ונקא בדינא, אחר אשתכח לאתישכח בית, ולמשרי עלוהי, דחכי הוא בכל אחר, לא שארי מלה דלעילא, עד דאשתכח אחר למשרי עליו. ועל דא, כנסת ישראל לא תירא לביתה משלג, מאי טעמא, בגין דכל ביתה לבוש שנים. לא שריא האי, אלא ביהאי חזיר בסומק, וסומק בחרור. וזה אוקמיה. רבי יהודה פתח לבאר הפסוק ברוח קדושו, לא תירא יראה נפולה ודין טמא אלא יראת שהיא מזונא דנשמתא וריח טוב לנשמה, לביתה בית בתפילה, כנסת ישראל המכונסים יחדיו בתפילה בקיבוץ קדוש, שעל ידי זה מסירים ענני העוונות המכסים על התפילה, לא תירא לביתה משלג שהוא קרירות טיפות מי הגשמים שהיו צריכים לרדת לאדמה להצמיח שפע, אלא אדרבא תהיה יראה טובה שהוא בחינת קרירות הריאה שהיא במזג השווה, בזכות השלג, בחינת כצינת שלג ביום קציר כן ציר נאמן לשלוחיו ושהוא המנהיג הרחמן והנאמן שליח הציבור בתפילה, הממשיך הדעת דקדושה לישראל על ידי תיקון הריאה לקרר הגוף כדי נשמת שד"י תבינם לקבל דעת להתפלל ברחמים לשדד המערכות ולפעול הניסים וחיודש העולם בתפילה, ומדוע לא תירא, כי כל ביתה לבוש שנים. לבוש מפואר של גוונים שונים וצירופים של אותיות שהם אבני הבית המתקבצים יחד בתפילה, אשר מספרם גדול לאין שיעור אשר לא יספר מרוב. בא וראה כנסת ישראל שהיא השכינה השוכנת בישראל, בזמן התקבצותם יחד, היא יונקת משני צדדים שפע של ניצוצות קדושה וגילוי אלוקות ודעת כשישראל מכוונים בתפילה כראוי, וכל עת שבהווה היא נוכחת עם ישראל בשלמות, עכשיו נוכחת ברחמים, על ידי התפילה בדעת, כי הרחמים תלויים בדעת של ג' מוחים הפרוסה מפני פגם הניאוף הבא מקטנות המוחין, עכשיו לפעמים בדין השכינה יונקת בחזרה את הניצוצות שינקת ובלעה הסטרא אחרא מפני פגם הדעת, כי על ידי הצדיק שהוא בעל כוח, והוא מתפלל תפילה בבחינת דין, כדי לתקן את התפילות בבחינת דין וקטנות של ישראל, שעל ידי זה בעלה הסטרא אחרא הדעת דקדושה שהיה צריך להתגלות בתפילתם, עכשיו הצדיק אשר שכינה בתוכו, בדין מחזיר הניצוצות. כאשר רוצה לינוק שפע ניצוצות הדעת ברחמים, הוא בתנאי כי נמצא מקום של רחמים להתיישב בו, דהיינו דעת דקדושה ורחמים של ישראל. כי עיקר הרחמים הוא

והשבתם אל הקדושה בחינת גרים הנימולים ונכנסים בברית תחת כנפי השכינה והמצטרפים לקיבוץ הקדוש. אותו ראשון עד דרוש אחיך אותו. אות ו' המרמזת על יום השישי יום קבלת התורה ו' בסיון גילוי עשרת הדיברות בכוח עשרה מדרגות של נבואה, שבא על ידי התגלות הכבוד, הבא על ידי גרים, שהוא בחינת השבת הניצוצות הנדחים שנאבדו תשפכנה אבני קודש בכל ראש חוצות, שיש לקבץ ולהשיבם לקיבוץ הקדוש של בית התפילה. **שצריך לפרש את אותו האות וסימן של אותה אבדה של אותו ניצוץ נידח.** כי הוא בחינת דבר הסתום ונעלם שיש לבאר ולפרש ולדעת אותו, לדעת המיוחדות של האבדה והאות המיוחדת של אותה נשמה שנאבדה, איזו דעת נאבדה שיש להשיב. ליקר אותו ולדעת כמה הוא חשוב לקיבוץ ולהראות לו הסימן שיש בו יראה ולהוכיח לו שיש בו טוב שעל ידי זה נותן בו כוח היראה הטובה ומזון וכוח לנשמה לשוב לקדושה. והעל ידי הצדיק המתפלל תפילה בבחינת דין שעל ידי זה נעשים גרים ובעלי תשובה. ובאו האובדים בארץ אשור ונדחים מארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים ויראה שלמה בקיבוץ הגלויות במהרה בימינו אמן.

אוף חָכָא דִּין אוֹתוֹ, דָּא עוֹג, דְּאַתְדַּבֵּק בְּאַבְרָהָם, וּמֵאַנְשֵׁי בֵּיתֵיהּ הָיָה, וְכֵן אֶתְגַּזַּר אֲבְרָהָם מִה כְּתִיב, וְכָל אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ וְגו'. דָּא עוֹג דְּאַתְגַּזַּר עִמָּיהּ, וְקָבִיל הָאִי אֶת קְדִישָׁא, בִּין דְּחָמָא עוֹג דְּיִשְׂרָאֵל מְקַרְבִּין גְּבִייהּ, אָמַר הָא וְדָאִי אָנָּא אֶקְדִּימָנָא זְכוּתָא דְקָאִים לֹן, וְדָא שׁוֹי לְקַבְלִיהּ. – כֵּן גַּם כַּאן אוֹתוֹ זֶה בְּכַתִּיב מֵלֵא, כִּי יִשְׁנֶה בַּחֲנִינָה דוֹמָה, מְדַמָּה שְׂאִינוּ בַּקְדוּשָׁה, זֶה כְּנֶגֶד זֶה עֲשֵׂה אֱלֹקִים, זֶה עוֹג, חִיוֹנֵק מְדַעַת דְּקְדוּשָׁה שְׂאִחֻזּוֹ בִּימִין, בַּחֲנִינָה מוֹחָא חוּרָא כִּסְפָא, שְׂנַדְבֵּק בְּאַבְרָהָם וּמִידָתוֹ שְׂבִימִין, אֲבָרְהָם אִישׁ הַחֶסֶד וְרֹאשׁ לְמַאמִּינִים, בְּעַל שִׁיר שֶׁל חֶסֶד וְאַמוּנָת חִידוּשׁ הָעוֹלָם, וְעוֹג מֵאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ הִיָּה, בַּבְּחִינָה הַדּוּמָה לְצִירוֹף הַגְרִים בְּאַבְנֵי אוֹתִיּוֹת הַבֵּית, בַּחֲנִינָה הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַּחֲרֹן, וְכַאֲשֶׁר נִימּוֹל אֲבָרְהָם, שְׁעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה שְׁלֵמוֹת תִּיקוֹן הַדַּעַת, עַל יְדֵי תִיקוֹן הַבְּרִית, מַה כָּתוּב? וְכָל אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ יֵלֵךְ בֵּית וּמִקְנֵת כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן נֹכַר נִימּוֹלוֹ אוֹתוֹ. בֶּן נֹכַר זֶה עוֹג שְׂנַמּוֹל עִמּוֹ וְקָבֵל אוֹת הַקְדוּשָׁה הַזֶּה שֶׁל הַבְּרִית. לִכֵּן כִּיּוֹן שְׂרָאָה עוֹג שִׁישְׂרָאֵל מִתְקַרְבִּים אֵלָיו לְמַלְחָמָה לְהַכְנִיעַ עֵקֶב עָשׂוּ וּלְהוֹצִיא בִלְעוּ מִפִּיהוּ וּלְהַשִּׁיב הַנִּיצוּצוֹת לְקְדוּשָׁה, אָמַר לְעִצְמוֹ: הִרִי וְדָאִי אֲנִי הַקְדַּמְתִּי זְכוּת שְׁעוֹמְדָת לָהֶם עַל יְדֵי שְׁמַלְתִּי עִצְמִי אֲזוּ, וְזֶה שֵׁם כְּנַגְדוֹ לְחֻזְקוֹ שׁוֹכֵל לְהַפִּיל אוֹתָם בַּבְּחִינָה פָּגֶם הַבְּרִית וּלְיִנוּק מֵהֶם הַדַּעַת דְּקְדוּשָׁה.

בֵּיה שְׁעִתָּא דְחִיל מוֹשֶׁה, חִיף יָכִיל לְאַעְקָרָא רְשִׁימָא דְרְשִׁימֵם אֲבָרְהָם. אָמַר, וְדָאִי הָא יְמִינָא דִּילִי מִית, דְּהָא יְמִינָא בְּעִיָּא

לְהָאִי. אִי נִימָא הָא אֶלְעָזָר, יְמִינָא דְסִיחָרָא הוּא, וְלֹא דִּילִי. וְהָאִי אֶת יְמִינָא הוּא, דְּאַבְרָהָם לְיְמִינָא הוּא. – לִכֵּן בְּאוֹתוֹ שְׁעָה שֶׁהַתְחֹזֵק עוֹג בְּדַמְיוֹן בְּכּוֹחַ בְּרִית מִילָה שְׁעָשָׂה, כִּשְׁהִיָּה אֲצֵל אֲבָרְהָם, פָּחַד מוֹשֶׁה, אִיךְ יִכּוֹל לְעַקּוֹר רוּשְׁם שְׂרַשְׁם אֲבָרְהָם, שְׁהִרִי הַבְּחִינָה שֶׁל מִטָּה שֶׁל הַסֶּרֶת הָעֲרֵלָה הִיא מְקוֹם לְשִׁרּוֹת עֲלֵיו הָרוּשְׁם הָעֲלִיוֹן כִּנ"ל, וְהוּא חֲתוּם וְחֻקֵּק לְכַאוּרָה בְּאוֹת בְּרִית, וּמִשֵּׁם כּוֹחוֹ שֶׁל עוֹג. אָמַר וְדָאִי יְמִינִי שֶׁלִּי שְׁהוּא שִׁיר שֶׁל חֶסֶד וְחוּט שֶׁל חֶסֶד שֶׁל אֲמוּנָת חִידוּשׁ הָעוֹלָם, שְׁמִשְׁם הִירָאָה וְהַמְזוֹן שֶׁל הַנִּשְׁמָה לְהַכְנִיעַ עֵקֶב עָשׂוּ, עִכְשֵׁיו מֵת וְאִין בִּי כּוֹחַ לְהַכְנִיעַ הַטּוֹב שֶׁבְּעוֹג הַמּוֹגִיעַ מְכוּחוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם אִישׁ הַחֶסֶד שְׁהוּא שׁוֹרֵשׁ הַחֶסֶד, וְעוֹג הַכִּלּוֹל בּוֹ לְכַאוּרָה הוּא מְעַל הַיְמִין שֶׁלִּי שְׁמַצֵּד נִצָּח שְׁלֵמָטָה מִן הַחֶסֶד וּמִשְׁתַּלְשֵׁל מִמֶּנּוּ, שְׁהִרִי צֵד יְמִין צָרִיךְ לִזְהַר הַעֲנִיין שֶׁל הַכְנַעַת אֶת עוֹג וְאִיךְ הַכְנִיעוֹ כִּנ"ל שִׁישׁ לוֹ בְּעִצְמוֹ מִידָה זֹו. אִם נֹאמַר הִרִי אֶלְעָזָר בְּנוֹ שֶׁל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שְׁהוּא גַּם צֵד הַחֶסֶד, אִיךְ בְּאַמֻּת יְמִין שֶׁל הַלְבֵּנָה הוּא, כְּלוּמַר יֵשׁ לוֹ בְּמַהוּתוֹ בַּחֲנִינָה שֶׁל הַתְּגִלּוֹת הַחֶסֶדִים בְּשֵׁלֶב שְׁנַמְשְׁכִים לְמַלְכוּת אֲמוּנָה שְׁכַנְגַּד הַלְבֵּנָה הַמְקַבֵּלֶת אוֹר מִלְמַעְלָה וְאִין לָהּ מִשֵּׁל עִצְמָה כְּלוּם, וְלֹא יְמִינִי הוּא יְמִינוֹ זֶה, שְׂאֲנִי בְּנִצָּח וְעוֹד שְׁחֶסֶד וְיְמִין שְׂאוּחוֹ בּוֹ עוֹג הוּא מְעַל הַנִּצָּח כִּנ"ל. וְהָאִתּוֹ הַזֶּה שֶׁל עוֹג לְיְמִין הוּא בְּשׁוֹרֵשׁ, שְׂאֲבָרְהָם הוּא לְיְמִין. וְהַכֵּל לְכַאוּרָה בְּכּוֹחַ שְׁנִימוֹל עוֹג.

מִיָּד אָמַר קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵל תִּירָא אוֹתוֹ, לֹא תִדְחֵל לְחַחוּא אֶת דִּילִיָּהּ, וְאַפִּילוֹ לְיְמִינָא לֹא אֲצַטְרִיף. כִּי בְּיָדְךָ נִתְּנִי. שְׁמַאֲלָא דִּילְךָ יַעֲקֹב לִיָּה מְעַלְמָא, דְּהָא הוּא פְּגִים רְשִׁימָא דִּילִיָּהּ, וּמֵאֵן דְּפְגִים לְהָאִי אֶת, אֶתְחַזִּי לְאַתְעֵקְרָא מְעַלְמָא, כֵּל שְׁכֵן שְׁמַאֲלָא דִּילְךָ, דְּאִיָּהּ יְדָךְ, יַעֲקֹב לִיָּה מְעַלְמָא, בְּגִין כֵּךְ (דָּף קפ"ד ע"ב) אֶתְעֵקְרָא מְעַלְמָא, וְאַפִּילוֹ דְּאִיָּהּ תִּקְיָפָא מִפְּנֵי גְבֻרָתָא, וְכַעַת לְשִׁיבָתָא לְהוֹ לְיִשְׂרָאֵל, נָפֵל בִּידִיָּה דְּמִשְׁחָה וְאַשְׁתַּצִּי. – מִיָּד מַהֲרַר בְּדִין טוֹב לֵלֵא עֵיכּוֹב וְכֵן מִיָּד, מְכוּחַ יָד, בַּחֲנִינָה מְדַמָּה דְּקְדוּשָׁה רוּחַ הַקְדוּשָׁה וְנִבּוּאָה, בַּחֲנִינָה בִּיד הַנִּבְיָאִים אֲדַמָּה, בְּכּוֹחַ הַנִּבּוּאָה שֶׁל מוֹשֶׁה שְׁבִנְצָח אָמַר לוֹ הַקְּבִ"ה לְמוֹשֶׁה, בְּקוֹל הַמּוֹכִיחַ הַטּוֹב הַנּוֹתֵן כּוֹחַ לְנִשְׁמַת מוֹשֶׁה לְהַתְחֹזֵק בִּירָאָה טוֹבָה, וְהַמְבַרֵּר לוֹ הַמְדַמָּה לְהַבִּין בְּאַמֻּת מַה מְדַרְגָּתוֹ הָאֲמִתִּית שֶׁל מוֹשֶׁה וּמַה מְדַרְגָּתוֹ הָאֲמִתִּית שֶׁל עוֹג, וְאָמַר לוֹ, אֵל תִּירָא אוֹתוֹ, כְּלוּמַר אֶת הָאוֹת וְרוּשְׁם ו' שֶׁלּוֹ בִּיסוּד שֶׁלְכַאוּרָה מְחֻזָּק כּוֹחַ יְמִינוֹ, וְאַפִּילוֹ לְיְמִין לֹא צָרִיךְ בְּשִׁבִּיל לְהַכְנִיעוֹ, כִּי לֹא כִּמוֹ שְׁדַמְיִתִּי בְּנַפְשְׁךָ שִׁישׁ לוֹ כּוֹחַ עֲלִיוֹן עֲלִיךְ אֵלֵא בְּאַמֻּת הוּא לְמַטָּה מִמֶּךָ וְיֵשׁ בְּכּוֹחַ כּוֹחַ גָּדוֹל לְהַכְנִיעוֹ. כִּי בִּידְךָ וְכּוֹחַ נִבּוּאָה שִׁישׁ לָךְ בִּיד כִּנ"ל, כּוֹחַ הַמְדַמָּה דְּקְדוּשָׁה וְאַמוּנָה שְׁלֵמָה שְׂאֲנִי מְבַרֵּר כֵּךְ, בְּכּוֹחַ קוֹל הַתּוֹכַחָה הַטּוֹב שֶׁלִּי, אֶת קוֹלִי שְׁמַעַת בְּתוֹךְ הַגֶּן וְתִירָא, וְתִקְבֵּל רִיחַ טוֹב בְּנִשְׁמַתְךָ, וּמִגִּלָּה אֲנִי לָךְ כִּי שְׁמַאֲלֵךְ תַּעֲקוֹר אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם, עַל יְדֵי

תפילה בבחינת דין תוכל להוציא ממנו בלעו, מה שבלע דעת דקדושה של ישראל, שהרי הוא פגם הרושם שלו במעשיו, כי אמנם האות הגשמי של הסרת הערלה ממשיך רשימו בתחילה אך העיקר הוא מעשה שמירת חברית, ומי שפוגם אות זה ראוי מצד הדין להעקר מהעולם, כי העולם מתקיים על היסוד הממשיך שפע חיות לקיים עולם המלכות, עולם חסד יבנה, והפגם פוגם העולם ואין ראוי שיקבל חיות בעולם, ומה אם לא היה פגם בכרית והיה בולע ניצוצות ישראל, רק על ידי קטנות שהיה מכנים בהם, אתה על ידי תפילה בחינת דין וקטנות ומענות שהיה לו לבעלם כביכול ואז היה נותן הקאות, היית מכניעו בוודאי, עתה כל שכן אחרי שפגם עוג ויש לך דין אמת למען נגדו אזי ודאי ידך על העליונה כי שמאל שלך, ותפילה בבחינת דין, שהיא ירך כלומר היא המביאה לך הנבואה שבידך, כי על ידי תפילה בחינת דין הסמרא אחרא מקיאה כל הניצוצות שבלעה וחוזרים לקדושה ונעשים גרים ומתגלה כבוד ה' ונמשך נבואה, נמצא שקנית הנבואה בדין (תרתי משמע) זה השמאל הוא יעקור אותו את עוג מהעולם, כך ניבא לו הקב"ה למשה ועצם כוח יראה טובה שנתן במשה בכוח הנבואה המאירה אמונת חידוש העולם ושיר חדש, בגלל זה הכוח של קדושה של משה ונבואה קדושה שלו נעקר עוג מהעולם. ואפילו שהוא תקוף מבני הניבורים בבחינת דין שכנגד תפילת הדין של משה ורצה להשמיד את ישראל, נפל בידי הדין, הנבואה והאמונה של משה והושמה. כן יאבדו כל אויבך ה' במהרה אמן.

בְּנֵי בְּרַחֲמֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי וְכָל עַמִּיהֶם, וְכָל דִּילֵיהֶם. בְּמַחֲבֵר וְכָתִיב, וַיְכַחֲשׁ אֶת־אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל עַמּוֹ וְכָתִיב, (דברים ב) וַיִּנָּח אֶת־וְאֶת־בְּנָיו. בְּנֵי בְּרַחֲמֵי חֶסֶד יו"ד, וְקִרְיָנוֹ בְּנֵי, וְהָא אֲנִימָה חֶבְרִיָא. – ובגלל זה הכל השמידו ישראל ולא השאירו אצלו שום ניצוץ קדושה נדה, וכמו משה שהסתכל ברוח הקודש לראות אם יצא באחד מן הדורות העתידיים איזה גר מן האיש המצרי וכיוון שלא אז הרגו, כך ישראל השמידו הכל, בניו וכל עמו וכל אשר לו, כגון חפציו וניצוצות שבהם וחלקי נפשו, כמו שכתוב, ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו וכתוב ונח אותו ואת בניו. בנו כתוב חסר יו"ד, אך קוראים בניו. הרי פירשו החברים. כי בנו (של סיוח) בלשון יחיד להורות שהיה לו בן גיבור כמותו. והכוונה לעוג. והנה מה שנרמז עוג בחסרון היו"ד הוא, כי אמנם קרסולו ועקבו היה עשר אמות והוא בחינת המדמה הכוזב בחינת עשר מדרגות של נבואת שקר בחינת אמונה כוזבת בחינת עיגול (עוג). עשרה כתרין דמסאבותא, וכנגדו בקדושה במידה טובה מרובה הוא משה המכניע את עוג, כי משה בעל יו"ד מדרגות של נבואת אמת על ידי המטה עוג, גרים וכבוד

כנ"ל. וישראל המתקבצים למשה מנהיג האמת מקבלים גם הם בירור המדמה וכוח להכניע עקב דסמרא אחרא של עוג החסר יו"ד המדרגות האמתיות.

וְכָאִין אֵינֵן יִשְׂרָאֵל, דְּמִשְׁחָ נְבִיאָה הָיָה בִּינְיָהוּ, דְּבִינְיָה עָבִיד לֹן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל חֲנִי אֲתָנוֹן, וְאֲנִימָה. וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא גִזַּר קְיָימָה עִם שְׂאָר עַמִּין לְאַתְקַשְׁרָא בֵּיהּ, אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינֵן בְּנֵי דְאַבְרָהָם, דְּכָתִיב בּוֹ (בראשית יז) וּבֵין זֶרַעְךָ אַחֲרֶיךָ לְדִרְתָּם בְּרִית עִלָּם. וְכָתִיב (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמַר יְיָ רֹחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְגו'. לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וְגו'. – אֲשֶׁרִיחֶם יִשְׂרָאֵל, (אשרי העם שככה – משה, לו) שְׁמִשָּׁה חֲנִיָּא הִיא בִּינְיָה לְחֶבְרָם בְּאֲחֻדוֹת הַקִּיבוּץ וּלְהַנְחִיגם אֶל הַתְּכֵלִית הָאֲמוּנָה, רוּעָה נֶאֱמָר, אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ וְנִבּוּאָה בּוֹ, לְהוֹצִיאם מִן הַמִּדְבָּה הַכּוֹזֵב וּלְהַבִּיאם לְאֲמוּנַת חִידוּשׁ הָעוֹלָם שְׂאֲרֵץ יִשְׂרָאֵל, שִׁיתְּגַלֶּה לְעֵתִיד עַל כָּל הָעוֹלָם הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרְךְ וּנְפִלְאוּתוֹ וְשִׁיר חֲדָשׁ אֲשֶׁר יִשְׁרֹו לּוֹ יִתְבַּרְךְ, אִזּוֹ יִשְׁרֹו מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, מִפְּנֵי שְׂבֻכָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה עָשָׂה לָהֶם חֶקֶב"ה כָּל אֹתָם אֹתוֹת נִסִּים וּנְפִלְאוֹת בְּכּוֹחַ צִירוּף כָּל הָאֹתוֹת שֶׁלָּהֶם יַחֲדוּ כִּי מֹשֶׁה הַמְּנַהֵג הֵנָּה מִן קִבְּצָם וְקִיבֵץ כָּל נִדְחֵי נִיצוּצוֹת שֶׁלָּהֶם עַל יְדֵי תְּפִלָּה בְּבַחֲנִית דִּין וְהַשִּׁיב לָהֶם הַדַּעַת וְהַרְחָמִים וְהַתְּפִלָּה בְּקִדּוּשָׁה וְגִיּוּר גִּרִּים וְהַתְּגַלָּה כְּבוֹד הַשֵּׁם וְכֹחַ נְבּוּאָתוֹ וְבִירור הָאֲמוּנָה וְנִיגוֹן שֶׁל שִׁיר חֲדָשׁ עַל יְדוֹ בַּחֲנִית נִסִּים וּנְפִלְאוֹת וְכָל אֹתָם אֹתוֹת בְּכּוֹחַ צִירוּפֵי הָאֹתוֹת כְּנ"ל, וְהַעֲמִידוּ יִשְׂרָאֵל אֹתָהּ, אֵת הַשְּׂכִינָה וְהַתְּגַלּוֹת הַהִשְׁגָּחָה עַל מִקְוָמָה. וְהַקְּב"ה לֹא גִזַּר אֹת בְּרִיתוֹ עִם שְׂאֵר הָעַמִּים לְהַתְּקַשֵּׁר עִמָּהֶם בְּבִרְתּוֹ, אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר חִינָם בְּנִים שֶׁל אַבְרָהָם, בְּעַל הַחוּט שֶׁל חֶסֶד, רֹאשׁ לְמַאֲמִינִים בְּאֲמוּנַת חִידוּשׁ הָעוֹלָם, שְׂכָתוֹב בּוֹ בְּקִשֵּׁר וְהַבְּרִית, וּבֵין זֶרַעְךָ אַחֲרֶיךָ לְדִרְתָּם בְּרִית עִלָּם. כִּי הִמָּה נִימוּל וְנִכְנָסִים בְּבִרְתִּי לְשִׁמּוֹר הַמִּצְוֹת וּלְשִׁמּוֹר קְדוּשַׁת חֲבֵרִית לְמַעַן שְׁמוֹ יִתְבַּרְךְ, לֹא כֵן עוֹג אֲשֶׁר מַל אֵךְ לֹא בְּכַדִּי לְהַתְּגִייר וּלְהִיכָנֵס תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה אֲלֵא לְהַפֵּךְ, בְּכַדִּי לְנִסּוֹת לִינּוֹק דַּעַת יִשְׂרָאֵל וּלְפָגוֹם תְּפִלָּתָם אֵךְ עַל יִשְׂרָאֵל נֶאֱמַר. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמַר ה' רֹחִי רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, רוּחַ נְבּוּאָה אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרֵי אֲשֶׁרִי שְׁמַתִּי מִן הַשָּׁמַיִם בְּפִיךָ בְּנִיב שְׁפִתַּיִם מִתְּנַבְּאוֹת לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ הַמְּדַבֵּר בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ וּמִפִּי זֶרַעַךְ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַע זֶרַעַךְ אֲמַר ה' מַעֲתָה עַד עוֹלָם. כִּי בּוּדָאִי מִשָּׁה מְשִׁיחַ הַמְּנַהֵג הָאֲמִתִּי יִבְרַר הַמִּדְבָּה לְכָל יִשְׂרָאֵל וְיִזְכּוּ גַם הֵם לְחַיּוֹת נְבִיאִים וְנִיבָאוֹ בְּנִים וּבְנוֹתֵיכֶם. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

וַיְחִי רִצּוֹן מְלִפְנֵי בְּעַל הַרְחָמִים שְׂנֹכָה בְּקִרְבּוֹ לְשִׁיר שִׁיר חֲדָשׁ פְּשׁוּט כְּפֹל מְשׁוּלֵשׁ וּמְרֻבֵּעַ בְּמַהֲרָה בִּימֵינוֹ אָמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמוזכר קצת מואת לאיזה ענין, מוכר כוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמות רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדין. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עקר התפלה הם רחמים ותחנונים, ועקר הרחמים תלוי בדעת. ובשם הקדמה אחרת יונקת מהרחמנות ח"ו, ואזי נפגם הרחמנות ונעשה כעם ואכזריות ונקטן הדעת, אזי מתגבר תאוות נאוף ח"ו, ואזי התפלה בבחינת דין, ואזי הסתקא אחרת יונקת מהתפלה. ואזי צריכין בעל כח גדול שיוכל להתפלל תפלה בבחינת דין, שעלידי זה מוציא מהסתקא אחרת כל חיותה וקמתן הכל וכו'. ועלידי זה נעשין גרים ונתרבה ונתגדל כבודו ותרבו, ועלידי זה זוכין להתפשטות הנבואה, ועלידי זה נתברר המדמה וזוכין לאמונה בשלמות, ועלידי זה זוכין להשיר שיתער לעתיד.
- ב. עלידי השכן שנתוסף להקביו של ישראל, כגון בשש קביו של ישראל שעוסקין בתפלה, בשנתוסף עליהם עוד נפש אחד, אזי נתרבה ונתגדל מאד מאד בית התפלה, כי נתרבין הצרופים קדושים מאד מאד ונבנין בתים הרבה מאד בקדשה העליונה מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, ונעשים מזה שעשועים גדולים ונפלאים למעלה למעלה, ועלידי זה נמחלין ונשלחין העיונות ונקשר רפואה:

תפילה על פי הלימוד

מטמאת וזחמת הנפש, ויתשקנו ויתצילנו שלא יעלה על דעתנו שום נחוש וקסם כלל, ונתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים בכל מיני הרקחות, ולא יהיה לנו שום אמונות בוזביות כלל. רק נזכה תמיד להיות תמים עם ה' אלהינו, ולהתנהג רק בתמימות ובכפשימות באמת ובאמונה שלמה האמתיות פרצונך הטוב. ותעביר ותעקר ותשפר ותכלה כל דעות המינים והכופרים והאפיקורסים מן העולם, ותרם על עולמך שתתפשט האמונה הקדושה בעולם, ויאמינו כל באי עולם בהדוש העולם, ולא ילכו אחר הקירת התהו כלל, רק יאמינו פלם בהאמת, שהעולם הוא מהדש פרצונו ויתברך אשר בראו בששת ימי בראשית יש מאין הפחלם, אשר על יסוד אמונה זו קים ועומד כל העולם ומלואו, כמו שכתוב, וכל מעשהו באמונה. ונזכה כלנו לעבדך באמת ובאמונה שלמה כל ימי עולם, עד אשר נזכה לראות בטוב אשר תעשה לנו בעת שתחדש את עולמך לעתיד פרצונך הטוב. ותעשה עמנו חסדים רבים. ויקים בנו מקרא שכתוב, לחגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. ונאמר, חדשים לבקרים רבה אמונתך:

כל הוצאות, ומעטתה תרחם עליהם, על כל הנפשות האלה העשוקים בעוונותיהם ובעוונות אבותיהם אתם. ותמלא רחמים עליהם, כי אתה לבד יודע עצם הרחמנות שעליהם עד אין שעור וערה, רחם עליהם ועלינו למענך ותחזר ותקצצם בקדשה שנית, ותכניסם ותאספם אתך הביתה, ותאספם מחוץ לפנים, לתוך בתי הקדשה והתפלה שיתרבו ויתגדלו ויתוספו עד אין קץ ותכלית, עלידי קביו עמך ישראל יחד בתוספות שכנים הרבה בכליעת: ותזכנו ברחמיך הרבים, להתקרב לצדיקים אמתים שיש להם בחינת רוח נבואה, רוח הקדש באמת, באפן שזנכה עליהם לברר ולתקן הכח המדמה ולא יכלכל אותנו המדמה חס ושלום, בדמיונות בוזבים ובבלבולים רעים חס ושלום, רק נזכה שיהיה הכח המדמה ברור וזך וצח אצלנו בתכלית התקון, באפן שזנכה עלידיה לאמונה שלמה וישרה וברורה וזה וצחה ונכונה באמת פרצונך הטוב בלי שום בלבולים כלל. ונזכה להאמין בך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, כי אתה בראת עולמך פרצונך הטוב יש מאין הפחלם בעשרה מאמרות. ויתצילנו ברחמיך הרבים, ממהניגים של שקר שהם נקראים נביאי השקר, ולא יכלכלו את דעתנו כלל בדמיונות בוזבים חלילה. ותזכך ותטהר אותנו

רחם עלינו ברחמיך הרבים, וקרב פוזרינו מבין הגוים ונפוצותינו פנים מירבתי ארץ, ונקצצנו יחד מארבע בנפות הארץ. ויתגדל ויתרבה ויתוסף קביו עמך ישראל, בתוספות מרבה בכל עת ועת, ויתוספו שכנים רבים על קביו הקדוש של עמך ישראל בכל עת. ונזכה תמיד להתפלל תפלותינו לפניך בכונה גדולה, בקביו גדול ורב, כמו שכתוב, ברכ עם הדרת מלך. ויתרבה ויתגדל בית התפלה ברבוי גדול ועצום ורב, והצדיקים האמתים יבנו בתים רבים ועצומים בלי שעור וערה ומספר עד אין קץ ותכלית מצרופי תפלות עמך בית ישראל, אשר יתרבו ויתגדלו בקביו גדול מאד. ותקבץ כל האבנים והנפשות יחד ותצאר מהם צרופים קדושים לאין קץ, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, ויהיו נבנים מהם בננים נאים גדולים ורבים עד אין קץ ותתפאר ותשתעשע בהם בשעשועים גדולים חדשים אשר לא עלו לפניך מימות עולם, עד אשר מרבוי הבתים והבנינים דקדשה שיתרבו לאין קץ, תכנים ותקבץ ותאסוף לתוך הבתים דקדשה את כל הנפשות העשוקות והנשמות דאולין ערטלאין המפזרים בין הגוים, את כל האבנים הקדושות הנשפכים בראש כל חיצות, כמו שכתוב, תשתפכנה אבני קדש בראש

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
מרזו תמו בת דוד והיבוא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אליהו יעקב בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.